

UUDEN AJAN EVOLUTIIVINEN TIETOISUUS JA ELÄMÄ TODELLISUUDESSA

Luonnos tulossa olevaan kirjaan UUSI AIKA JA ELÄMÄ.

SISÄLLYS

UUDEN AJAN EVOLUTIIVINEN TIETOISUUS JA ELÄMÄ TODELLISUUDESSA	1
Me olemme ”nälkäisiä haamuja”	3
Jäähyväiset erillisyydelle - tervetuloa elämä!.....	3
Uusi aika on uusi todellisuus ja uusi ihminen.....	5
Agape ja Eros – tarvitsemme molemmat	7
Uuden ajan ”suuri yhdentyminen”	8
Uuden ajan tietoisuuden tilat ja tasot.....	12
Tietoisuuden tilat.....	12
Tietoisuuden tasot.....	13
Uuden ajan tietoisuuden luonne.....	15
Uusi aika antaa sinulle uusia herkkyyksiä.....	22
Väärät uskomukset.....	25
Dualismi päättyy	26
Väärät uskomukset minästä	27
Väärät uskomukset valaistumisesta	27
Väärät uskomukset todellisuudesta	28

Herääminen evolutiiviseen todellisuuteen	30
Todellisuus löytyy todellisuudesta	31
Kaikki on jo tässä	32
Vasta todeksi eletty tietoisuus on täyttä tietoisuutta ja elämää	34
Liikkeessä paikallaan - aina.....	35
Valaistumisen suuri lupaus ja karu todellisuus.....	37
Kaipuu todelliseen valaistumiseen	42
Etsijän paradoksi.....	44
Vapauden taika ja lumous haihtuvat.....	48
Oivallukset tulevat ja menevät, mutta tietoisuus pysyy	49
Onko minää olemassa?.....	51
Todellinen ja tosi	52
Olennaisen äärellä	55
Elämä alkaa kuolemasta, jota ei voi valita.....	58
Kuoleminen on helppoa, eläminen on vaikeaa	60
Mahdollisen näkökulma	63
Uusi todellisuus - yksi ja kokonainen – mahdollinen.....	63
Mahdollinen - näkökulma joka vapauttaa elämään	65
Mahdollisen näkökulma pintaa syvemältä.....	68
Elämää ”mahdollisessa” Spinozalaisittain	71
Ajatukset – vain sanoja.....	73
Aika on jotain, joka luo jatkuvuuden tunnetta.....	77
Matkasta ja sen haasteista	80

Pitääkö matka tehdä?	83
Ketkä tarvitsevat tukea matkalleen?	88
Kaupaus – tahto tulla yhdeksi.....	91
Päätä etsintäsi nyt – ja löydä todellisuus	92
Elämä tapahtuu	96
Elämää ammennettuna suoraan alkulähteestä.....	97
Elämää ei voi harjoittaa	99

Me olemme ”nälkäisiä haamuja”

Nykyinen elämäntapamme on addiktoivaa ja tuhoisaa pahimmillaan. Riippuvuutemme kaikesta ulkoisesta on erillisyydestämme syntynyttä ja luo kärsimystä ja tyhjyyttä sisällemme, jota pakenemme ja yritämme poistaa.

Vasta kun luovumme erillisyydestämme, voimme löytää elämän, joka ei ole tyhjää eikä siinä ole kärsimystä.

Me olemme tyhjiyttämme täyttäviä "nälkäisiä haamuja", mutta silti ei tyhjyys täyty. Me olemme kadottaneet yhteyden todelliseen todellisuuteen ja korvanneet sen hetkellisillä helpotuksilla ja paoilla todellisuudesta, joita riippuvuutemme tuovat.

Vain todellisuudessa eläessämme, on elämämme täyttä ja "nälkäinen haamu" hävinnyt sisältämme.

Jäähyväiset erillisyydelle - tervetuloa elämä!

Vaikka puhuisimme paljon uudesta ajasta, niin silti joudumme sanomaan, että sitä ei kuvata oikein millään tavalla, joka avaisi sitä "minän todellisuudessa" eläville. Tämä todistaa vain sen, että uuden

ajan tietoisuus ja siitä kumpuava näkökulma todellisuuteen ja elämään on sanojen tavoittamattomissa eli mielen tavoittamattomissa. Me ymmärrämme sanat ja tiedämme mihin ne viittaavat, mutta muille ne eivät aukea ennen kuin minän varjo siirtyy pois todellisuuden päältä. He näkevät sanat, mutta vain sanat - todellisuus niiden alla ei paljastu.

Moni sanoo toki, että haluaa esim. vapautta, mutta se vapaus ei kuitenkaan ole sitä vapautta, jota me tarkoitamme - vapautta elää todellisuudessa. Heille se on minän vapautta toteuttaa "minää". Voisi sanoa, että kaikkia sanoja tulkitaan omasta maailmankuvasta käsin, jolloin vaikka sillä pyrittäisiin viittaamaan johonkin toiseen maailmankuvaan tai todellisuuteen, niin se ei vaan onnistu. Sanatkin ovat oman todellisuutensa vankeja tai niillä ei ole omaa sisältöä - vain se minkä tulkinnan niille annamme.

Vain todellisuudessa - kun siihen pysähdymme tai hiljennymme - me voimme olla aidosti yhtä. Myös mielekäs tekeminen joka ilmenee siinä mitä on, on pysähtymistä todellisuuteen ja sen kokemista. Me voimme hiljentyä todellisuuteen joko mielekkään tekemisen kautta tai sitten hiljentyä ollessamme paikallaan.

Näihin sanoihin sisältyy uuden ajan ehkä syvin olemus "Vain todellisuudessa - kun siihen pysähdymme tai hiljennymme - me voimme olla aidosti yhtä." Ne paljastavat sen, että vain yhteinen tietoisuus, joka on vapaa erillisyydestä, luo yhteyden ja yhteisen tilan, jota ei tarvitse eikä voi sanoittaa tai kuvata - sen tuntee ja kokee - sen vain tietää. Ja sen myös tietää, jos tätä yhteistä tietoisuutta ei ole.

Minän kautta eläessä yhteys syntyy toiseuden jakamisesta - kun erilliset jakavat yhteisen toiseuden, se kokee yhteenkuuluvuutta

tämän jakamisen kautta, ei suoraan. Se on välillistä yhteyttä. Tietoisuuden yhteisyys ilman erillisyyttä on välitöntä, eikä siihen väliin mahdu mitään toiseuden kuvia, ajatuksia, sanoja - se on ja sen tietää ilman perinteistä tietämistä.

Yhteinen tietoisuus, jonka koemme yhdessä todellisuudessamme, on perusta, jonka päälle luomme elämän sen kaikessa monimuotoisuudessaan ja elinvoimaisuudessaan. Me ilmennämme elämässämme kaikkea sitä mitä on mahdollista ilmentää, mutta tämän ilmentämisen lähde on sama. Minän maailmassa ilmennämme samaa, joka kumpuaa erillisyydestämme. Haemme yhteistä ja samaa poistaaksemme erillisyyden tunteemme, mutta se ei poistu, koska lähde on erillisyyys.

Me emme voi siis kokea aitoa yhteisyyttä, jos elämme erillisyydessä. Vain yhteinen tietoisuus ilman erillisyyttä on aitoa yhteisyyttä, joka myös mahdollistaa täyden elämän ilmentämisen. "Ennen kuin minän varjo siirtyy pois todellisuuden päältä" emme pysty elämään todellisuudessa ja luomaan elämää, joka on hyvä kaikille.

Uusi aika on uusi todellisuus ja uusi ihminen

Uusi aika on ihmisen ja elämän välinen liitto, joka solmitaan tässä hetkessä - todellisuudessa, joka vain on totta. Se on liitto, joka luo uuden suhteen itseemme, toisiimme, luontoon - siihen mitä on. Se antaa uuden alun ihmiskunnalle ja tien pelastukseen.

Eryteisesti esiin tulee se, kuinka täysin erilainen näkökulma todellisuuteen uusi aika on kaikkine ominaisuuksineen ja ilmiöineen. Se on uusi alku koko ihmisyydelle, 2. evolutiivinen vaihe ihmiskunnalle, uusi avoin todellisuus ja mahdollisuus elää vapaasti ja tiedostaen. Ja vaikka elämmekin samassa maailmassa kuin muutkin,

niin jos tätä "uutta alkua" ei oivalla ja sisäistä ja yrittää jollain tavoin ymmärtää nykyisestä käsin, niin silloin menettää sen mistä on kysymys - kysymys on uudesta vapaasta ihmisyydestä, joka kykenee elämään sopusoinnussa itsensä, toisten ja muun luonnon ja elämän kanssa. Se päättää nämä nykyiset ristiriidat, jotka aiheuttavat toimintaa, joka ei ole hyväksi enää kenellekään.

Kyse ei ole vain maailmankuvan tai arvojen muutoksesta, egon voittamisesta, uudesta elämäntavasta tai yhteiskunnasta - kyse on uudesta ihmisestä. Jos tämän unohtaa pyrkiessään saamaan muut paremmin ymmärtämään uutta aikaa, niin siinä on vaarana, että tämä uuden ajan todellinen merkitys laimistuu ja teemme kompromisseja, jotka ehkä saavat enemmän suosiota ja kannatusta, mutta se tapahtuu uuden ajan kustannuksella.

Vaikka muutos uuteen aikaan tulee tapahtumaan pikkuhiljaa ja vaiheittain, niin silti meidän pitää mielestäni korostaa tätä "uutta ihmistä", koska siitä on kysymys. Uusi ihminen joka elää yhdessä kaiken elämän kanssa, on tämä elämä. Ja jos tätä ei-erillisyyttä eli yhteisyyttä kaikkeen laimentaa, niin silloin se menettää "kirkkaimman tähtensä".

Uusi aika on luonnollista ja normaalia ihmisen elämää, mahdollisuus siihen - nykyinen on keinotekoisia, luotua ja epänormaalia elämää kun sitä verrataan siihen mikä on nyt mahdollista. Mennyttä ihmisyyttä ei voi eikä pidä kieltää, mutta nyt uusi ihminen on uusi normaali ja luonnollisin tapa elää. Ja kaikkihan tätä haluavat, kun vain ymmärtävät ja saavat siitä maistiaisia. Uuden ajan mansikkaa vaan pitäisi päästä puremaan - se sen ratkaisee.

Ja kun kuka tahansa tosissaan vaihtaa näkökulmaansa uuteen aikaan eli pyrkii katsomaan uuden ajan todellisuudesta käsin elämää, niin uskon, että tunnistaa itsessään tämän uuden ajan ja sen näkökulman - ja varsinkin hiljaisuudessa sitä mietiskellen. Vaikeuksia tulee, kun sitä alkaa sopeuttamaan nykyiseen maailmaan ja maailmankuvaan. Pitäisi luottaa siihen, mitä hiljaisuudessa näkee ja itsestään tunnistaa.

Agape ja Eros – tarvitsemme molemmat

Olemme usein etsineet uutta henkisyttä ja elämämme tarkoitusta, mutta emme ole sitä useinkaan löytäneet. Olemme pyrkineet ylittämään oman vallitsevan todellisuutemme ja pääsemään paremman elämän toivossa korkeamman henkisyyden lähteelle. Olemme halunneet ylittää oman elämämme rajoitukset, mutta emme ole halunneet luopua henkilökohtaisesta omakuvastamme. Ja jos olemmekin onnistuneet saavuttamaan korkeamman henkisyyden, emme ole osanneet sen jälkeen elää arkitodellisuudessamme, vaan olemme vetäytyneet oman henkisytemme yksinäisyyteen.

Uusi evolutiivinen ja holistinen maailmankuva ja tietoisuus, tarjoavat meille ratkaisun, jossa voimme saavuttaa korkeamman tietoisuuden ja samalla kertaa sisällyttää sen arkitodellisuuteemme. Voimme elää täyttää ihmisen elämää ja olla hyvin tietoisia yhtä aikaa. Löytäessämme uuden evolutiivisen tietoisuuden, voimme sisällyttää kaiken haluamamme elämäämme, mutta ilman identiteettimme samastumista niihin.

Perinteisesti henkisyyden tavoittelun korkeimpana asteena on ollut pyyteettömän rakkauden tavoittaminen. Olemme pyrkineet tämän myötätuntoisen ja itsensä uhraavan Agape -rakkauden avulla

lohduttamaan ja rakastamaan maailman köyhien ja vähäosaisten kurjuuden pois tai ainakin lieventämään ja tekemään siitä siedettävämpää – ja saamaan itsellemme sisäisen rauhan. Tämä on luonnollisesti ollut hyvin inhimillistä ja ihmisyyttä korostavaa pyyteettömyyttä. Silti maailmamme ja sen köyhien ongelmiin tarvitaan kipeästi ratkaisuja ja apuja.

Uuden evolutiivisen tietoisuuden kautta saavutettava evoluution oman luomisvoiman synnyttämä Eros -rakkaus, lähestyvä maailmamme ongelmia toisesta näkökulmasta. Sen avulla voimme rakastaa uuden paremman maailman ja tulevaisuuden meille kaikille mahdolliseksi ja todelliseksi. Uusi maailma luodaan ja nyt sen haasteet ratkaistaan elämän ja evoluution oman energian, älykkyyden ja rakkauden avulla, ei ihmisen rakkauden avulla. Luonnollisesti tarvitsemme molempia, ne eivät poissulje toisiaan.

Luomalla uuden paremman maailman ja tekemällä sen elämäämme ja evoluutiota eteenpäin vievän ja uutta luovan rakkauden avulla, voimme tässä tehtävässämme onnistua. Uuden ajan uusi evolutiivinen ja holistinen maailmankuva ja niihin oleellisesti kuuluva elämän oma rakkaus antavat meille sisäisen rauhan, ilon ja onnellisuuden ja samalla mahdollistavat maailmamme ongelmien ratkaisemisen pysyvällä, kestäväällä ja inhimillisellä tavalla.

Uuden ajan ”suuri yhdyntyminen”

Niin kauan kuin elämme ”minä ja me” -keskeisissä, erillistyneissä ja ensimmäisen tietoisuuden evoluutiovaiheen maailmankuvissa – arkaainen, heimo, soturi, traditionaalinen, moderni ja postmoderni - niin henkisyiden etsimisemme ja tavoittemme siinä on päästä irti suhteellisen todellisuutemme kahleista henkiseen vapautumiseen ja

korkeampien tietoisuuden tilojen syvyyksiin ja korkeuksiin, löytää oma korkeampi minämme ja totuutemme tai saavuttaa jopa henkinen valaistuminen ja jatkuva autuuden kokemus. Olemme hakeneet elämässämme kohtaamiimme ongelmiin ratkaisua joko henkisydestä tai sitten maallisesta elämästämme.

Mutta koska nämä molemmat tapahtuvat ja ovat aina tapahtuneet erillisen ja yksilöllisen minäkuvamme kautta, niin olemme joko vetäytyneet maailmasta ja uppoutuneet erilliseen henkiseen maailmaamme tai sitten olemme pettyneinä luopuneet koko henkisyden etsinnästä ja alkaneet elää vain suhteellisessa, materialistisessa ja maallistuneessa todellisuudessamme. Emme ole pystyneet yhdistämään näitä kahta eri todellisuutta ja elämään täyttää elämää menettämättä toista näistä todellisuuksista.

Miksi näin? Tämä on johtunut siitä, että olemme aina eläneet oman erillisen minämme kautta luodussa todellisuudessa, joka juuri on perustunut itsemme ja todellisuuden väliseen eroon ja erillisyyteen. Näin olemme aina olleet tilanteessa, jossa olemme joutuneet valitsemaan jommankumman, henkisen tai maallisen todellisuuden. Tarkemmin sanoen emme ole olleet valmiita luopumaan tästä erillisestä minästä, luodusta omakuvastamme, vaan vain saamaan sille jonkin sellaisen todellisuuden, jossa voisimme edelleen elää erillisinä ja toivoen, että ongelmamme ratkeavat sitä kautta.

Toinen tietoisuuden evoluutiovaihe käynnistää nyt kuitenkin prosessin, jossa me voimme elää yhdessä ja samassa todellisuudessa, eikä meidän tarvitse valita todellisuuttamme. Me voimme elää täyttää henkistä elämää – vaikka se ei enää tarkoitaakaan samaa kuin ennen – ja me voimme elää täyttää ihmisen elämää – vaikka sekään ei enää

tarkoita sitä mitä ennen. Kun alamme ymmärtää, että tämän yhden todellisuuden ja siinä elämisen ainoa este on ollut erillistynyt omakuvamme, minämme tai egomme - miksi sitä sitten kutsummekin – niin alamme oivaltaa, että tämä kahtiajako on ollut vain erillisen minämme luoma illuusio eri todellisuuksista, ei itse todellisuutta.

Tämä oivallus antaa meille puolestaan mahdollisuuden siihen, että muutamme koko elämämme näkökulmaa ja perustaa. Valitsemme elämämme perustaksi näkemyksen, että todellisuus on aina yksi ja sama kokonaisuus, että kaikki mitä on ja tapahtuu, tapahtuvat tässä yhdessä ja samassa todellisuudessa. Me kehitymme henkisesti (tietoisuuden tiloissa) ja todellisuuden tulkinnassamme (tietoisuuden tasot eli maailmankuvat) aina tässä yhdessä todellisuudessa – vaikkakin voimme ne vielä erottaa toisistansa todellisuuden eri näkökulmina.

Me emme enää erillistä itseämme ja luomiamme todellisuuksiamme toisistansa, vaan ymmärrämme, että ne ovat vain tässä yhdessä todellisuudessa tapahtuvaa luonnollista ihmisenä kehittymistämme. Lopulta tämä vie meidät siihen pisteeseen, jossa nämä kaksi ihmisenä kehittymisen tasoa yhdistyvät ja tulevat yhdeksi. Tällöin myös tarkkaileva tietoisuutemme häviää ja elämme aina siinä mitä on ja tapahtuu.

Kun olemme päässeet omassa evolutiivisessa kehityksessämme vaiheeseen, jossa olemme valmiita käynnistämään omasta erillisestä itsestämme luopumisen (postmoderni maailmankuva tietoisuuden tasona ja tarkkaileva tietoisuuden tila) ja ymmärrämme, että on vain yksi todellisuus, jossa kaikki on ja tapahtuu, niin silloin voimme heti

alkaa elää siinä mitä on. Me emme etsi ratkaisua sisäisiin tai ulkoiisiin ongelmiimme valitsemalla henkistä tietä tai maallista tietä, vaan elämme siinä mitä on, jolloin myös erillisen minäkuvamme luoma erillisyyden kokemuksemme alkaa heikentyä ja vaikuttaa yhä vähemmän elämäämme ja todellisuuden näkemiseemme.

Elämä ”siinä mitä on” tarkoittaa sitä että annamme elämän ilmentää itseään meissä ja kauttamme vapaasti ja luonnollisesti. Tällöin elämä on aina hyvää ja mielekästä, koska hyvä on elämän perusominaisuus ja mielekkyys sitä eteenpäin vievä voima. Sillä, miten elämämme ilmenee, ei ole merkitystä, vaan sillä, että annamme sen ilmetä vapaasti. Ja koska elämä on perustaltaan hyvää siinä mitä on, niin siitä nousee hyviä tekoja sillä tavalla kuin kukin meistä hyvyttä ilmentää, ja tämä tuo mielekkyyttä elämäämme ja vie meitä eteenpäin. Elämästä voi nauttia, kokea hyvyttä ja mielekkyyttä, kunhan vain elämme siinä mitä on ja ilmenee.

Prosessia, joka vie meidät tähän ”suureen yhdentymiseen”, kutsun ”uudeksi ajaksi” ja elämä ”uudessa ajassa” tarkoittaa elämää siinä mitä on, yhtenä ja kokonaisena, täytenä ihmisen elämänä sellaisena kuin se on meille luontaista. Kun oivallat hyvän elämän salaisuuden, se vapauttaa sinut ilmentämään ja toteuttamaan kaikkea sitä, mikä on sinulle luontaisinta ja ominta - luonnollista itseyyttäsi.

Uuden ajan tietoisuuden tilat ja tasot

Uudessa ajassa kokemuksemme todellisuudesta ja sen tulkinta ovat näiden tietoisuuden tilojen ja tasojen eri kombinaatiot. Ne vaihtelevat ja siten luovat luonnollista vaihtelua siinä, miten koemme ja näemme todellisuuden ja elämän. Olennaista on se, että kehityksemme suunta on yhä laajempaan ja tietoisempaan kokemukseen siitä mitä on.

Kuvaus ei tietenkään ole millään lailla "varma tai tarkka", koska nämä tietoisuuden tilat ja tasot ovat vasta muodostumassa ja hakevat ilmentymistään meidän kauttamme. Mutta ne antavat raamit sille, miten uusi aika tietoisuuden näkökulmasta muodostuu.

Tietoisuuden tilat

Tarkkaileva tietoisuus:

- näemme kaiken – tunteet, ajatukset, aistimukset, ulkoisen maailman jne. - itsestämme erillisenä ja pystymme tarkkailemaan niitä
- vapaudumme erillisestä ja erityisestä luodusta omakuvastamme ja sen tilalle tulee tarkkaileva tietoisuus – ymmärrämme yhä paremmin, että ongelmien suurin syy on ollut ehdollistumisemme siihen minkä nyt näemme itsestämme erillisenä
- me olemme se, joka tätä erillistä katsoo ja "todistaa", mutta emme tiedä mikä tämä havaitsija on
- vapaudesta tulee tavoitteemme

Yhdentynyt tietoisuus:

- tarkkaileva tietoisuutemme häviää ja todellisuus tulee yhdeksi – kaikki se mistä olemme tietoisia, on yksi havainto siitä mitä on
- sisäisen ja ulkoisen erillisyyden kadonnut – ne ovat yhtä ja samaa todellisuutta
- tietoisuutemme kattaa kaiken - emme voi enää erottaa erillistä havaintojaa, vaan havaintoja on sama kuin havainto
- olemme se mitä on – tietoisuus, todellisuus, elämä – ja luonnollisin oloilamme on elää siinä mitä on

Tietoisuuden tasot

Evolutiivinen maailmankuva:

- alamme tulkita maailmaa elämästä ja sen evolutiivisesta prosessista käsin – ei enää minän ja oman edun näkökulmasta
- ymmärrämme arvojen evolutiivisen merkityksen maailmankuvien muodostumisessa
- huomioimme elämässämme sekä sisäisen että ulkoisen maailman ja haemme niiden välille tasapainoa
- löydämme luonnollisen selityksen ristiriitoja aiheuttaville totuuksille ja epävarmuuksille
- koemme henkilökohtaista vapautta ilman itsekorostusta,
- koemme elämän moninaisuuden ja täyteen elämän eri ilmentymisen muodoissa
- harmonisoimme tieteen ja henkien maailman näkemisessämme ja tulkinnassamme

Holistinen maailmankuva:

- maapallo ja ihmiskunta ovat huomiomme kohteita – koemme itsemme olevan osa niitä

- keskitymme kaikkien etuun ja kaiken elävän hyvään niiden ilmentäessä elämän kokonaisuutta
- koemme olevamme osa laajempaa, tietoista ja henkistä kokonaisuutta, joka palvelee myös meitä itseämme
- vapaaehtoinen vaatimattomuus – vähemmän on enemmän – on elämäntapamme

Olennaista on se, että kukin meistä ilmentää uutta aikaa oman persoonallisuutensa, tietojensa ja taitojensa, kokemuksensa, keho-mieli-kokonaisuuden, elinympäristönsä vaikutuksen, elinolosuhteiden tarpeiden vaatimusten yms. kautta, mitä moninaisemmin tavoin ja keinoin. Vain elämä on rajana.

Uuden ajan ihmiset ovat aivan yhtä erilaisia kuin ihmiset nytkin - tämän erilaisuuden ilmentymisen perusta vain on eri - se on elämä. Emme siis voi tietää mitä kaikkea uusi aika tuo tullessaan, koska se riippuu ihmisistä itsestään ja elinolosuhteista ja sen luomista tarpeista. Ehkä nyt kuitenkin korostuu tarve pelastaa luonto ja ihmiskunta itseltään.

Tämä tarkoittaa sitä, että uusi aika voi olla hyvinkin erilainen kuin mitä me nyt sitä hahmotamme. Ja juuri noilla elinolosuhteiden vaatimuksilla ja tarpeilla voi olla, ja varmasti onkin, erityisen suuri vaikutus minkälaiseksi uusi aika muodostuu: syntyykö se keskellä sekasortoa, luonnon ekosysteemien romahdusta ja resurssisotia vai tilanteessa, jossa teknologia ja keinoäly on ottanut suuren osan toiminnoistamme haltuun ja elämme yltäkyläisessä maailmassa suuren harmonian vallitessa vai jotakin näiden väliltä?

Uuden ajan tietoisuuden luonne

Uuden ajan tietoisuus on uusi todellisuuden näkemisen ja tulkinnan taso. Se muuttaa meidän todellisuuden näkemistämme ja siitä tekemäämme tulkintaa ja tekee siitä laajemman ja entistä tarkemman. Tällöin uskomustemme ja niiden vaikutus todellisuuden tulkintaan vähenee ja alamme nähdä todellisuutta yhä enemmän sellaisena kuin se on, ei sellaisena kuin haluamme tai uskomme sen olevan. Alamme nähdä todellisuutta aiempaa suoremmin ja sellaisena kuin se on, näemme todellisuuden ennen kuin teemme siitä tulkintaa, annamme sille jonkin merkityksen, arvotamme sitä tai muuten sovitamme sitä aiemmin oppimaamme ja kokemaamme.

Pystymme siis näkemään todellisuuden sellaisena kuin se on ja sellaisena kuin siitä luomamme tulkinta kertoo sen olevan ja pystymme erottamaan nämä kaksi eri todellisuutta toisistaan ja ymmärtämään niiden luonteen ja merkityksen. Tällöin meille syntyy aito valinnan mahdollisuus – voimme valita, kumman todellisuuden mukaisesti toimimme. Tätä valinnanvapautta voimme kutsua myös todelliseksi vapaudeksi.

Tämän vapautemme avulla pystymme myös ymmärtämään muiden ihmisten todellisuudesta tekemää tulkintaa, sen perustana olevia arvoja ja niiden muodostamia maailmankuvia. Ymmärrämme, että kaikki todellisuuden eri tulkinnat eli maailmankuvat ovat vain tiettyjen uskomusten luomia kuvia todellisuudesta ja, että nämä maailmankuvat eli tietoisuuden tasot kehittyvät yksilön edetessä psykososiaalisessa kehityksessään ja sopeutuessaan aina kulloinkin vallitseviin elinolosuhteisiin. Tätä kehitystä kuvaavat yksilön sisäisten tarpeiden näkökulmasta esimerkiksi Maslowin tarvehierarkia ja

arvojen ja niiden muodostamien ulkoisten maailmankuvien näkökulmasta Spiral Dynamics.

Nämä molemmat kehitysnäkemykset näyttävät meille sen, kuinka me menemme yksilöinä ja yhteiskuntina eteenpäin ja luomme uusia tapoja sopeutua muuttuneisiin elinolosuhteisiin ja muutamme niitä vastaamaan omia tarpeitamme ja arvojamme. Olemme jatkuvassa vuorovaikutuksessa todellisuuden kanssa ja mitä paremmin pystymme olemaan harmoniassa sen kanssa mitä on ja elämään siinä mitä on, sitä tyytyväisempiä ja onnellisempia me olemme.

Uuden ajan tietoisuuden eli toisen evoluutiovaiheen ja sen ensimmäisen maailmankuvan eli integraalisen maailmankuvan erityispiirre on se, että se mahdollistaa meidät näkemään myös aiemmat maailmankuvat ja niiden luonteen sekä koko evolutiivisen prosessin dynamiikan. Kaikki ensimmäisen evoluutiovaiheen maailmankuvat – arkaaisesta postmoderniin - avautuvat meille nyt ensimmäistä kertaa ja näemme niiden perustana olevat arvot ja kuinka ne muodostavat maailmankuvia ja siten vaikuttavat käyttäytymiseemme.

Tämä ymmärrys poistaa tarpeen etsiä vastauksia mm. siihen mikä on hyvää ja mikä paha, mikä oikein ja mikä väärin – ymmärrämme, että näihin moraalikysymyksiin aiemmin antamamme vastaukset ovat eri maailmankuviamme luomia uskomuksia, ei muuttumattomia totuuksia. Tämä antaa mahdollisuuden myös eriarvoisuuden kokemuksen vähentymiseen, koska ymmärrämme olevamme erilaisia, mutta saman evolutiivisen prosessin tuotoksia, jossa ihmisyytemme on sama, mutta sen ilmentyminen erilaista eri kehityksemme tasoilla. Mikään maailmankuva ei ole toistaan

parempi, vaan ne ovat tapoja sopeutua vallitseviin elinolosuhteisiin ja kun nämä ovat harmoniassa keskenään, olemme tyytyväisiä elämäämme.

1. Uusi aika tekee välttämättömyydestä hyveen – se luo vähemmästä enemmän. Me olemme uusi aika - se on meidän näköisemme. Se on todeksi tullut utopia uudesta maailmasta - nyt. Uusi aika on ihmisen kokoinen maailma - se ei ole järjestelmien maailma. Se on se mitä olemme, siinä mitä on, nyt.
2. Uusi aika ei tapahdu sinulle eikä minulle, ei kenellekään. Se on näkemys elämästä ilman erillistä subjekta, minää, toimijaa tai tekijää, jota itseksemme kutsumme. Kaikki on ja tapahtuu elämässä, todellisuudessa, tietoisuudessa ja nämä ovat yhtä. Kaikki se mistä me olemme tietoisia, on yksi havainto todellisuudesta, elämästä ja tietoisuudesta ja tämä havainto ei tarvitse erillistä havaitsijaa.
3. Uusi aika on oivallus todellisuudesta, siitä mitä on ja tapahtuu siinä mitä on. Todellisuus muodostuu siitä mitä on, siitä mistä olemme tietoisia, siitä mistä on havainto.
4. Me olemme yhtä ja samaa elämää. Me ihmiset ja koko muu luonto ja maailmankaikkeus ovat yhtä ja samaa tietoisuutta, joka ilmenee olevana, näkyvänä ja elävänä todellisuutena.
5. Hyvä ja mielekäs elämä tapahtuu aina siinä mitä on, ei siinä mitä ei ole, on ollut tai tulee olemaan – ei ajatuksissa tai tunteissa menneestä tai tulevasta, vaan siinä mitä on.

6. Hyvä on elämän ominaisuus ja mielekkyys sitä eteenpäin vievä voima. Se ei synny meistä itsestämme käsin ollessamme erillisiä siitä mitä on, vaan yhteydestämme elämään ja sitä eteenpäin vievään evolutiiviseen elinvoimaan, jotka ovat myös meidän todellinen olemuksemme.
7. Uusi aika on oivallus hyvästä elämästä kaikille, ei kenellekään erityisesti. Elämä on hyvää, kun se on hyvää kaikille ihmisille ja elonkehän osallisille. Me emme voi elää hyvin, jos maapallomme ja sen elonkehä ei voi hyvin.
8. Uusi aika on oivallus maailmasta, jolla on tulevaisuus ja joka on mahdollinen. Nykyinen maailmamme ei ole mahdollinen ja toteutettavissa oleva enää pitkään, eikä se tarjoa tulevaisuutta kaikille ihmisille ja elonkehän osallisille. Uusi aika luo maailman, jolla on tarjota tulevaisuus kaikille ihmisille ja elonkehän osallisille.
9. Elämä on aina yksi ja kokonainen. Erillisyydet ja sen kokeminen ovat illuusiota, vaikka tuntuvatkin hyvin todellisilta. Uusi aika paljastaa elämän ykseyden, että se on yksi ja kokonainen elämän tapahtuminen. Elämää ei voi pilkkoa osiin, se on yksi tai sitä ei ole ollenkaan. Me voimme pilkkoa elämän ja todellisuuden osiin, mutta tämä on vain näennäistä. Me emme voi ottaa elämästä irti esimerkiksi subjektia eli tekijää tai kohdetta eli objektia, koska elämä on aina yksi tapahtuminen.

10. Riittää kun olemme läsnä elämälle ja avoimia mahdolliselle, elämä hoitaa loput. Me voimme oivaltaa uuden ajan ja sen todellisuuden, kun emme yritä sitä löytää tai ymmärtää, vaan olemalla, näkemällä, toimimalla ja elämällä siinä mitä on ja tapahtuu. Uusi aika avautuu, kun oivallamme sen mitä on, että se on ainoa mitä on.
11. Uusi aika on oivallus siitä, että maapallomme tarjoamat resurssit ovat koko ihmiskunnan ja muiden elonkehän osallisten yhteinen perintö, joka kuuluu meille kaikille.
12. Se mikä on hyvää maapallolle, on hyvää meille kaikille ja se mikä on paha maapallolle, on paha myös meille. Meidän ihmisten tulisi ottaa oppia siitä kuinka luonto luo toimivia ja ekologisesti kestäviä ekosysteemejä.
13. Hyvän ja mielekkään elämän edellytykset eivät löydy mielemme luomista luonnosta erillään olevista innovaatioista, järjestelmistä tai ideologioista, vaan sellaisista, jotka ovat harmoniassa luonnon kanssa.
14. Me olemme yhtä ja samaa elämää kuin muukin luonto, emmekä voi elää siitä irrallaan aiheuttamatta itsellemme vakavia ongelmia. Luonnollista yhteyttämme luontoon ja elämään itseensä, ei voi palauttaa menemällä takaisinpäin menneisiin olosuhteisiin, vaan luomalla siihen yhteyden laajemmalla tietoisuuden tasolla, jolloin ymmärrämme ja koemme, että olemme yhtä luonnon ja kaiken kanssa.

15. Me voimme mennä eteenpäin omassa kehityksessämme, emmekä ole sidottuja siihen näkemykseen todellisuudesta, jossa nyt elämme, vaan me voimme omaksua uuden näkemyksen elämästä ja evoluutiosta sitä eteenpäin vievänä voimana myös ihmisen osalta.
16. Vallitseva todellisuuskäsitys, maailmankuva ja arvot luovat sen tulkinnan mikä meillä on todellisuudesta ja elämästä. Se on vain kuva todellisuudesta, ei itse todellisuus. Me voimme parantaa ja laajentaa todellisuuden näkemisen kykyämme ja nähdä todellisuus sellaisena kuin se on yhä selkeämmin.
17. Hyvä ja mielekäs elämä löytyy, kun elämme mahdollisimman paljon todellisuuteen perustuen eikä siitä tekemäämme kuvaan perustuen. Uusi aika on mahdollinen ja totta. Se on saavutettavissamme, kunhan vain avaudumme todellisuudelle ja elämälle sellaisina kuin ne ovat - ei sellaisina kuin kuvittelemme niiden olevan.

Kun haluamme löytää vapauden, on meidän päästävä irti uskomuksistamme ja itsestämme, jotka ovat vapautemme esteenä. Meidän tulee nähdä läpi kaikista uskomuksistamme, jotka luovat kuvan todellisuudesta ja estävät todellisuuden näkemisen sellaisena kuin se on. Meidän tulee kohdata kaikki se mikä luo kuvan itsestämme ja estää meitä näkemästä itsemme todellisen olemuksen sellaisena kuin se on. Meidän tulee olla läsnä elämälle ja avoin mahdolliselle, niin elämä on läsnä meille ja mahdollinen tapahtuu – pääsemme irti itsestä ja näemme todellisuuden.

Uskomuksemme ovat kuin vaatteemme – ne luovat meille ulkokuoren, joka edustaa sitä mitä me haluamme ulospäin itsestämme näyttää ja kertoa ja miten me itse maailman näemme ja sitä tulkitsemme. Meidän tulee riisua kaikki vaatteemme ja paljastaa itsemme, jotta emme loisi itsestämme kuvaa vain luotuna ulkokuorena.

Itse on kuin sipuli – se on kaikki ne kokemukset mitä olemme keränneet elämämme varrella ja se edustaa sitä mitä me pidämme itsenäimme. Meidän tulee kuoria kaikki nämä kuoremme pois, vaikka se kirveleekin, jotta näkisimme, onko itseä olemassa näiden kuorien alla.

Kun luovumme kaikista uskomuksistamme kuin riisuisimme vaatteemme ja kuorimme itsemme auki kuin sipulin, niin näemme, onko meitä olemassa muuten kuin luotuina kuvina todellisuudesta ja itsestä.

Kuka me siis olemme? Me olemme elämä, joka näkee läpi uskomuksiemme ja kohtaa kaiken sen mikä loi kuvan itsestämme ja todellisuudestamme. Uskomuksemme ja kuvamme itsestämme ovat luoneet erillisyyden, joka on pitänyt meidät erillään siitä mitä on. Vapaudessa me olemme se mitä on, me olemme yhtä sen kanssa mitä on.

Kun olemme vapautuneet elämään siinä mitä on, ilman luotuja kuvia, elämme todellisuudessa ja ilmennämme elämää siten kuin sitä parhaimmillamme pystymme ilmentämään. Vain luodut kuvat ovat hävinneet.

Uusi aika antaa sinulle uusia herkkyyksiä

Kun olet aloittanut matkan uuteen aikaan, omassa todellisuudessasi alkaa tapahtua muutoksia. Muutoksia tapahtuu, koska olet aloittanut matkan, jossa oma erillinen minäkuvasi ja sen vaikutus elämääsi alkaa vähentyä, ja elämän oma elinvoima ja ilmiöt tulevat aste asteelta näkyviin elämässäsi ja todellisuudessasi. Näihin muutoksiin ei liity mitään mystistä tai luonnotonta, vaan kyse on todellisuuden näkemisesi parantumisesta ja tämän uuden näkökyvyn herättämisestä uusista herkkyyksistä. Näitä uusia herkkyyksiä ovat mm. seuraavat:

Alat nähdä omaa itseäsi, käyttäytymistäsi, tunteitasi ja ajatuksiasi yhä selkeämmin. Sisäinen kokemusmaailmasi on hetkittäin melkoista "vuoristorataa", kun kehoosi ja mieleesi sitoutunut tunne-energia vapautuu ja purkaa uskomuksiasi ja aiempia "totuuksiasi". Ajoittain voit todella hyvin ja ajoittain huonommin. Elämäntapasi alkavat muuttua ja tulla "yksinkertaisemmiksi ja kestävämmäksi," ja huomiosi siirtyy yhä enemmän pois itsestäsi, "ulos maailmaan".

Alat ymmärtää lähimmäistesi käyttäytymistä ja toiminnan motiiveja yhä selkeämmin. Ymmärrät, että ihmisen toiminta on lähes kokonaisuudessaan alitajuntaan tallentuneen ohjelmoinnin alaista. Se perustuu yksilöllisiin ja kulttuurisiin ehdollistumiin ja identiteetin sitomiseen näihin ehdollistumiin. Mitä paremmin alat tuntea itseäsi, sitä paremmin alat tuntea toisia ihmisiä. Sosiaaliset suhteesi muuttuvat, ja erilaiset sosiaaliset ja kulttuuriset ilmiöt alkavat näyttäytyä "uudessa valossa".

Alat ymmärtää yhä selkeämmin, että ne samat elämän ja mielen lainalaisuudet, jotka ovat määrittäneet sinun omaa erillistä

minäkuvaasi ja siihen ehdollistumistasi, toimivat myös yhteisöllisellä ja yhteiskunnan tasolla. Näet, että eri elämän ilmentymisen tasoilla on käytössä samat pelisäännöt ”pienestä isoon”, ja tämä avaa sinulle mahdollisuuden ymmärtää elämää ja sen ilmentynyttä sosiaalista ja kulttuurista kontekstia ja todellisuutta yhä paremmin ja selkeämmin.

Alat ymmärtää elämän omia metodeja ja periaatteita oman, uutta luovan ilmentymisesi kehittämiseksi, ja pystyt myös yhä paremmin soveltamaan niitä. Näet, kuinka elämän oma luovuus ja tahto alkavat toteuttaa elämäsi ja sinä pystyt olemaan uutta luovan elämän prosessin aktiivinen osallinen. Sinulle tapahtuu ”onnellisia sattumia”, ja oikeita asioita tapahtuu juuri oikeaan aikaan. Tunnet olevasi mukana elämän virrassa, et ajopuuna, vaan aktiivisena osallisena.

Kun omat uskomuksesi ja erillinen minäkuvasi väistyvät ja niiden vaikutus omaan elämääsi vähenevät, niin oma maailmankuvasi ja todellisuuskäsityksesi alkavat muuttua ja alat nähdä maailmaa, elämää ja evoluutiota ns. uuden todellisuuden paradigman mukaisesti holistisesti, orgaanisesti, tietoisesti, evolutiivisesti, integraalisesti jne. Todellisuutesi perusta muuttuu perin pohjin, ja sinusta tulee tulevaisuuden näkijä ja tekijä, jolle uusi paradigma antaa välineet toimia yhteiseksi hyväksi vastuullisesti ja kestävästi kohti ”mahdollista maailmaa”. Maailmankuvasi perustana on elämä ja sen evolutiivinen prosessi ja maailman ja kosmoksen konteksti.

Se, miten nämä uudet herkkyydet ilmenevät juuri sinussa, ei ole ennakkoon nähtävissä, eikä ole tiedettävissä, mihin suuntaan ja mille elämänalalle ne suuntautuvat.

Väärät uskomukset

Etsimme uutta elämäkeskeistä suhdetta omaan itseemme, toisiimme, luontoon ja maailmaan. Edessämme oleva ”uusi aika” luo uuden tavan nähdä ja kokea todellisuus. Se mahdollistaa luonnollisen ja vapaan elämäntavan ja yhteiskunnan syntyminen, jotta voimme selviytyä aikamme haasteista.

Uusi aika on uusi elämänasenteemme ja -filosofiamme, joka aloittaa ”toisen valistuksen ajan” ja mahdollistaa vapaan ja kestävän yhteiskunnan ja maailman luomisen. Se perustuu todellisuuteen ja elämään - siihen mitä on ja tapahtuu. Se yhdistää näennäisesti erilliset ”henkisen ja maallisen” todellisuudet yhdeksi eläväksi todellisuudeksi, jossa dualismi päättyy, ja jossa myös erillisyytemme toisistamme, elämästä ja luonnosta päättyvät ja luo meille elämän, joka on yksi ja kokonainen.

Se luo uuden henkisyuden ja elämän, joka ei vie meitä pois arkielämästä, vaan antaa meidän elää täyttä ja luonnollista elämää siten kuin sitä luonnollisesti ja parhaimmillamme voimme elää. Hyvä ja mielekäs elämä ovat mahdollisia, kun lopetamme paremman elämän etsimisen ja alamme elää elämäämme siinä mitä on ja sellaisena kuin se on. Tällöin elämämme on vapaata ja luonnollista - vapaa luovuus herää sinun kauttasi ja ilmentää elämää siten kuin sitä parhaimmillamme voimme ilmentää.

Nyt voimme luoda itsellemme hyvän ja mielekkään elämän tietoisesti ja luonnollisesti – ei uskomuksin luotuun todellisuuteen perustuen, vaan elämään, joka ilmenee kauttamme vapaasti. Me emme voi hallita elämää, mutta me voimme elää hallitusti ja kestävästi.

Me voimme ratkaista nykyiset globaalit, yhteiskunnalliset, mutta myös yksilölliset haasteemme, ja löytää elämällemme ja elämäntavallemme kestävän perustan, joka ratkaisee ristiriidan itsemme ja maapallomme kanssa.

Uusi aika elämänasenteena luo

- uuden elämäkeskeisen ja todellisuuspohjaisen "toisen valistuksen ajan", jota kuvaavat "elämä, tietoisuus, vapaus ja vastuu",
- hyvän ja mielekkään elämän siinä mitä on "uuden henkisytemme" harjoittamiseksi,
- tasa-arvoisen ja oikeudenmukaisen resurssipohjaisen osallisuusyhteiskunnan,
- vapaan ihmisyyden, jossa erillisyytemme toisistamme ja luonnosta on päättynyt ja
- ekologisesti kestävän maailman, joka on mahdollinen myös pitkällä tähtäimellä.

Meidän on nyt mentävä eteenpäin ja pelastettava itsemme ja maailmamme meiltä itseltämme.

Dualismi päättyy

Dualistinen tulkintamme elämästä on jakanut elämämme kahteen eri todellisuuteen – henkiseen ja maalliseen. Hyvä ja mielekäs elämä on henkisytemme harjoittamista aivan uudella tasolla – todellisuudessa – yhdessä ja yhtenä. Hyvä ja mielekäs elämä löytyy siitä mitä on, ei siitä mitä ei ole – hyvä ja mielekäs elämä on aina tässä ajattomassa hetkessä. Luonnollinen elämä – on aika siirtyä uskomuksista todellisuuteen – luovuttava mielemme vallasta elämän tahtoon ja elinvoimaan.

Väärät uskomukset minästä

1. Olen erillinen ja erityinen yksilö ja persoonallisuus
2. Olen kehoni, tunteitteni ja ajatusteni muodostama itsenäisyys
3. Olen geenieni, kasvatukseni, perheeni ja eletyn elämäni ”tuotos”
4. Olen nykyisen elämäntapani, persoonallisuuteni ja luonteeni ”vanki” ja muuttuminen on todella vaikeaa
5. Todellinen hyvinvointini on jotakin, josta olen itse vastuussa
6. Sisäinen ja ulkoinen hyvinvointini tuovat pysyvän rauhan ja ilon elämääni
7. Kärsimykseni ja ahdistukseni aiheutuvat ulkoisista tekijöistä ja olosuhteista
8. Elämälläni on jokin erityinen merkitys ja tarkoitus
9. Kun löydän oman elämäntehtäväni ja kutsumukseni, niin tulen onnelliseksi
10. Elämäni on rajallinen ja päättyy kuolemaan

Väärät = rajalliset, puutteelliset, suhteelliset käsitykset ja uskomukset

Väärät uskomukset valaistumisesta

1. Uskomme tietävämmä mitä valaistuminen on ja mitä se tarkoittaa
2. Uskomme, että jokin on väärin, pahasti pielessä joka pitää korjata
3. Se on jotakin, jota kohti voimme kulkea - se on pois jostakin jotakin kohti
4. Se on jotakin enemmän - jotakin jota meiltä puuttuu
5. Se ei ole kaikille mahdollista - edellyttää jotakin erityistä ”tapahtumaa tai ominaisuutta”
6. Se on salattu Totuus, joka avautuu vain ”harvoille ja valituille”

7. Se on jotakin, joka tapahtuu "hengen maailmassa" tai jossakin muualla kuin tässä ja nyt olevassa todellisuudessa
8. Jokin ulkopuolinen auktoriteetti voi antaa sen meille ja näyttää "tien"
9. Kaikki muuttuu "paremmaksi" kun valaistumme
10. Valaistuminen on elämämme lopullinen päämäärä, merkitys ja tarkoitus - sen korkein aste

Väärät = rajalliset, puutteelliset, suhteelliset käsitykset ja uskomukset

Väärät uskomukset todellisuudesta

1. Erillisen minän ja vapaan tahdon varmuus ja vaatimus
2. Materialistisen, mekanistisen ja objektiivisen todellisuuden olettaus ja lähtökohta
3. Erillisyyden harha todellisuuden havainnoinnissa
4. Kontekstin pienuus ja "likinäköisyys"
5. Pysyvyyden lumous ja evoluution kieltäminen
6. Suhteellisuuden ja totuuden tarve
7. Ulkoisen ratkaisun ja ylikuonnollisen vetovoima
8. Ajan ja paikan todellisuus
9. Elämän syntymisen järjestys

10. Lineaarisuuden harha tapahtumisessa

Väärät = rajalliset, puutteelliset, suhteelliset käsitykset ja uskomukset

Herääminen evolutiiviseen todellisuuteen

Monesti kuvittelemme, että kun "minä väistyy", niin elämästämme tulee jotenkin hahmotonta, passiivista, ei yksilöllistä tai että persoonallisuutemme muuttuu tai jopa häviää. Tämä johtuu varmaankin idän guruista syntyneistä kuvista - erakoista, jotka vain meditoivat ja elävät omassa todellisuudessaan ja pakenevat täten tavallista ihmisen elämää.

Todellisuus on nykyään kuitenkin toisenlainen. Kun herääminen todellisuuteen yhdistyy uuden ajan evolutiiviseen tai holistiseen maailmankuvaan, niin elämästä tulee selkeää, aktiivista, sen ilmentämistä mikä on luonnollista ja luontaista ja persoonallisuutemme antaa tälle oman vivahteensa. Vain se kuvitelma tai oletus siitä mikä elämää johtaa ja hallitsee, tulee näkyväksi - se on aina ollut ja tulee olemaan elämä, joka meitä vie eteenpäin – "minä" on vain luotu konsepti tai ajatus, ei muuta.

Ja suuri ero tietenkin on myös se, että aiemmin heräämisessä oli kyse tietyllä tapaa "minän pelastamista itseltään", kun taas tämän uuden ajan evolutiivinen herääminen on "maailman ja ihmiskunnan pelastamista itseltään". Nyt tavoitteenamme on luoda uusi ihmisyyys, joka luo uuden kestävämmän maailman ja että näemme todellisuuden sellaisena kuin se on. Tavoitteena ei ole yhä korkeampien tietoisuuden tilojen saavuttaminen, vaan eläminen todellisuudessa sitä yhä laajemmin tiedostaen.

Liika uppoutuminen tietoisuuden tiloihin tai tasoihin ovat molemmat haasteellisia elämän näkökulmasta. Tilassa voimme ajautua tyhjyyteen ja täydelliseen irtautumiseen elämästä, kun taas tasossa

eli maailmankuvassamme voimme ajautua ihmisyytemme pahimpien puolien ylikorostumiseen - kuten juuri nyt olemme näkemässä.

Uusi aika sopeuttaa tietoisuuden tilan ja tason elämästä käsin - siinä tietoisuus asettuu todellisuuden ja elämän palvelukseen ja toisinpäin. Ja tämä jos mikä on todella vallankumouksellista ja uutta ihmiskunnan historiassa.

Ole oman elämäsi guru - elä siinä mitä on ja luo parempi maailma.

Todellisuus löytyy todellisuudesta

Jos todellisuuden näkeminen sellaisena kuin se on ja elämämme eläminen siinä mitä on, on tavoitteemme, niin miksi lähtisimme etsimään sitä jostakin muualta kuin todellisuudesta, siitä mitä on juuri nyt?

Miksi monesti kuvittelemme sen löytyvän idän opeista tai uskonnoista, henkisyyden maailmasta, jonka tavoitamme sitten joskus tai kauan sitten kirjoitetuista pyhistä kirjoituksista? Kyllähän niistä moni sisältää totuuden ja ne viittaavat todellisuuteen, mutta kun lähdemme sitä totuutta niistä etsimään, niin hukkaamme sen mitä on juuri nyt – todellisuuden ja elämän sellaisena kuin se on juuri nyt. Eikö todellisuutta ja elämää kannattaisi etsiä sieltä missä se on, tästä missä olemme juuri nyt, todellisuudesta? Todellisuus ja elämä ovat niin lähellä, ettemme näe niitä. Olemme peittäneet ne erillisyytemme harhaan ja toiseuden iloa ja onnea tuovaan illuusioon, mutta tässä ne ovat, koko ajan meille läsnä.

Nyt emme lähde matkalle Tiibetiin etsimään idän uskontojen salaisuuksia, emmekä pyhiin Intian luostareihin. Me emme meditoi itseämme uusiin ulottuvuuksiin, vaan siihen mitä on – todellisuuteen.

Me emme keskity siihen mitä on joskus ollut, vaan siihen mitä on juuri nyt.

Me emme taistele addiktioitamme vastaan ja pyri pääsemään niistä eroon, vaan ymmärrämme, että ne ovat syntyneet kadotettuamme luonnollisen yhteytemme itseemme ja elämään. Kaikenlainen omaksi ottaminen, velaksi eläminen ja itsemme viihdyttäminen ovat vain pakoa todellisuudesta, jota emme kestä ripustautuessamme uskomuksiemme luomaan illuusioon elämästä, jota pitää hallita ja jonka voimme menettää.

Todellisuus ja elämä sen ilmentäjänä ovat tietoisuutemme korkein aste, kun elämme elämäämme siinä mitä ja sellaisena kuin se ilmenee. Silloin me löydämme sen, mihin suurin osa idän opeista on aina viitannut – me olemme yhtä kaiken kanssa, me olemme yhtä ja samaa elämää ja tämä elämä ilmenee siinä mitä on, juuri nyt, aina ja kaikkialla. Todellisuus löytyy todellisuudesta ja elämä todellisuudesta – meidän tulee vain lopettaa sen etsiminen ja se paljastaa itsensä meille.

Kaikki on jo tässä

Voisi sanoa, että kun "kaikki on jo tässä", niin Buddhalaisuudella ja muilla opeilla ja uskonnoilla on hienot tarinat ja historia, mutta niitä ei välttämättä tarvita muuhun kuin siihen, että ne herättävät ihmisissä kiinnostusta - toisaalta näistä tarinoista ja historiasta syntyy sitten myös se suurin este oivaltaa että "kaikki on jo tässä". Luodaan kuva mahtavasta matkasta, jota ei todellisuudessa edes ole tai se on jotakin millä ei ole merkitystä itse oivallukseen, että "kaikki on jo tässä".

On väärin kuvitella, että ihmiset yleensäkin tavoittelisivat tätä "kaikki on jo tässä" oivallusta - kyllähän me kaikki olemme aina tavoitelleet sitä mikä juuri sillä hetkellä on ollut se etsimisen taso. Se olisi se todellinen vallankumous, kun lopettaisimme kaikki nuo etsimiset ja keskittäisimme kaiken huomion tuohon "kaikki on jo tässä" oivallukseen ja kun sen olisimme oivaltaneet, niin sitten kävisimme tästä "asemasta ja lähteestä" käsin nuo kaikki etsimisen vaiheet läpi - jos vielä kiinnostaisi.

On siis kaksi "matkaa" - lineaarinen, jatkuvan kehittymisen matka ja sitten on ei-lineaarinen, olet jo perillä "matka".

Me olemme tai meidät on vain opetettu siihen, että elämme lineaarisessa, syy-seuraus suhteellisessa ja ajallisessa todellisuudessa, jossa kehitys kehittyy kohti jotakin tavoitetta. Yhtä lailla nyt kun tiedämme, että tämä ei ole koko totuus vaan, että todellisuus on ei-lineaarinen, asiat tapahtuvat omalakisesti ja aikakin on vain luotua todellisuutta, niin miksemme siis vaihtaisi todellisuuskäsitystämme ja alkaisi elää ihan toisenlaista todellisuutta. Vaihdetaan suhteellinen ja lineaarinen absoluuttiseen ja ei-lineaariseen todellisuuteen ja eletään siinä mitä on täyttä ihmisen ja elämän elämää.

Kun oivallamme, että "kaikki on jo tässä" niin se vapauttaa meidät elämään siinä mitä on ja olemaan ja tekemään elämää tavalla joka on juuri meille luonnollista ja luontaista - saamme toteuttaa itseämme täysin vapaasti ilman luodun todellisuuden - minä, erillisyyys, ehdollistumat yms. - painolastia, koska nekin ovat vain asioita, jotka ilmentävät energiaa tässä mitä on kuten kaikki muukin. Vain epäily, josko olisi muuta ja pelko siitä, että ei olisi muuta, on poissa.

Vasta todeksi eletty tietoisuus on täyttä tietoisuutta ja elämää

Pohdin mitä tarkoittaa käytännössä "Vasta todeksi eletty tietoisuus on täyttä tietoisuutta ja elämää" - mitä meidän siis tulee elää todeksi? Mitä on se tietoisuus, jota elämme todeksi?

Kun ymmärrämme tietoisuuden siksi mistä me olemme tietoisia eli minkä näemme, koemme, kuulemme, ymmärrämme, tiedostamme maailmassa – kun näemme kaiken elämän rikkauden ja kauneuden, mutta myös maailman epäkohdat, ihmisten vaikeudet, luonnon tuhon, sen mitä olemme tekemässä itsellemme, toisillemme ja luonnolle, niin eikö meidän tule "elääksemme tietoisuuden täydeksi" silloin osallistua aktiivisesti sekä elämän hyvien että huonojen ilmentymisen saattamiseen päivänvaloon, vaikka nämä kaikki ovatkin vain elämän luonnollista virtaa?

Eikö siis "elää siinä mitä on ja elää tietoisuutemme todeksi", ole elämän elämistä vapaana vastuumme tuntien. Monesti tuo vastuun kantaminen jää vähälle huomiolle ja vapaus korostuu. Me, jotka näemme itsemme ylitse elämään ja todellisuuteen ja näemme maailman ja sen tilan sellaisena kuin se on, olemme velvoitettuja käyttämään vapautemme muiden ja yhteisen edun puolesta. Jos emme näin tee, niin miten vapaa tietoisuutemme eroaa silloin itsekeskeisestä itsetietoisuudesta? Ei mitenkään - paitsi että tiedämme sen.

Pitääkkin sanoa, että "Vasta todeksi eletty tietoisuus siinä mitä on, on täyttä tietoisuutta ja elämää, kun käytämme sen elämän, muiden ihmisten, yhteisen edun ja luonnon hyväksi."

Liikkeessä paikallaan - aina

Jos ajatellaan tietoisuutemme kentän pituudeksi 100 cm tai 100 %, niin yleensä tietoisuutemme kattaa menneitä asioita ja ajatuksia sanotaan vaikka 40 % ja tulevia asioita ja ajatuksia 40 %, jolloin tälle mitä on jää 20 %. Mutta kun alamme elää siinä mitä on, niin nämä menneet ja tulevat häviävät lähes kokonaan tietoisuudestamme ja se mitä on kattaakin lähes 100 %. Emme tiedosta enää sitä mitä tapahtui minuutti, tunti, päivä, viikko jne. sitten, emmekä sitä mitä ehkä tapahtuu minuutin, tunnin, päivän, viikon jne. päästä. Tällöin todellisuus tulee täydeksi ja se myös alkaa tuntua täydeltä - olihan aistiemme kokemus aiemmin vain 20 % ja nyt lähes 100 % - aistit terävöityvät, kirkastuvat, olemme tietoisia lähes kaikesta mitä ympärillämme tapahtuu - olemme aidosti hereillämme elämässämme.

Ja silloin elämässä riittää ihmeteltävää ja aistittavaa - jo "liikkeessä paikallaan" tapahtuva kävely tai muu tekeminen riittää tuomaan onnellisuutta ja iloa elämään, ja siksi tarve kaikelle muulle vähenee dramaattisesti - se riittää mitä on.

Ja riippumatta siitä missä kulloinkin on, kun esimerkiksi kävelee tai elää elämäänsä, niin aina tuntuu siltä, ettei missään muualla ole koskaan ollutkaan - on aina ollut siinä missä on juuri sillä hetkellä. Ja vaikka maisema vaihtuu, niin aina on sama tunne - se on aika hassua - on aina samassa paikassa. Pitää erikseen ajatella ollakseen jossain muualla eli menneessä tai tulevassa. Tämä liikkeessä paikallaan taitaa olla se sisäinen rauha ja seesteisyys, josta monesti puhutaan. Se ei ole jotakin mikä olisi irti todellisuudesta, vaan se on itse todellisuus ja elämä.

Ja se mitä on, voi olla sisäistä rauhaa ja hiljaisuutta tai se voi olla vahvoja tunteita ja elämänmenoa. Mutta aina se tapahtuu siinä mitä on ja täyttää koko todellisuuden ja tietoisuuden.

Valaistumisen suuri lupaus ja karu todellisuus

Valaistuminen on monelle etsijälle se lopullinen tavoite ja haaveiden täyttymys - jopa intohimo, joka saa uhraamaan jopa vuosikymmeniä aikaa ja rahaa sen saavuttaakseen. Koko etsimisen motiivi ja merkitys ovat valaistumisen luomassa suuressa lupauksessa poistaa ihmisenä olemisen ja elämisen kärsimyksemme ja vapauttaa meidät autuuteen, johonkin sellaiseen tilaan mikä tekee ihmisenä olemisesta ja elämisestä elämisen arvoista, merkityksellistä ja arvokasta – jopa pyhää. Emme aina sano, että tavoittemme on valaistuminen, mutta se on se ”outo houkutin” joka saa meidät etsimään lopullista ratkaisua ihmisenä olemisen vaikeuteemme ja mysteeriin.

Miksi sitten niin harva todella saavuttaa valaistumisen? Vaikeus on siinä, että koko etsiminen ja valaistumisen tavoittelumme tapahtuvat mielen luomassa minän kontekstissa – erillisen minän, jonka tunnistamme omaksi itseksemme ja kaiken tapahtumisen kentäksemme. Mutta tämä erillinen minä tai minäkuva – ajatus siitä, että minä on olemassa - ei voi koskaan saavuttaa valaistumista, sillä valaistuminen on yksinkertaisuudessaan juuri tämän minäkuvan tunnistamista vain mielemme – ajatuksiemme ja tunteidemme - luomaksi kuvaksi ja rakenteeksi psyykessämme ja tietoisuudessamme. Jos siis etsimme itsellemme valaistumista eli että me tulisimme valaistuneiksi, niin se on mahdotonta. Valaistuminen on sitä, että tulemme yhdeksi kaiken sen kanssa, mistä olemme koko ajan tietoisia, elämme todellisuudessa, jossa ei ole toista, on vain yksi ja se on se mistä olemme tietoisia. Minä ei voi siis valaistua, mutta valaistuminen voi tapahtua, vaikka olemme minämme luomassa todellisuudessa ja elämme sen kautta elämäämme. Valaistuminen on tapahtuma, jossa tämä minäkuva

häviää – ei muuta. Ja kun valaistuminen on tapahtunut, ei ole mitään jäljellä mikä olisi valaistunut.

Toki erillinen minäkin voi ”valaistua” eli voimme vahvasti kokea että olemme ”valaistuneet”, kun olemme saavuttaneet ja kokeneet jotakin sellaista ihmeellistä mikä on muuttanut meidän sisäistä todellisuuttamme ja elämäämme ja todellisuuttamme jopa radikaalisti. Mutta minän valaistuminen, tai jopa egomme valaistuminen, on aina vain koettuja ja selitettyjä kokemuksia, elämyksiä ja oivalluksia, jotka tapahtuvat mielen ja sen luoman minän kontekstissa, ja jotka sitten vain tulkitsemme valaistumiseksi. Todellinen valaistuminen ei voi tapahtua siten, että me saamme jotakin lisää itsellemme (erilliselle minällemme) – olivat ne sitten aistikokemuksia, tunteita, oivalluksia, henkisyttä, armoa tai autuutta. Todellinen valaistuminen on kaiken sen häviämistä, jonka olemme tunnistaneeet omaksi itseksemme. Valaistuminen on aina vähenemistä – se on vähenemisen prosessi - kunnes ei ole enää mitään sellaista jäljellä, jonka olemassaolo olisi riippuvainen minäkuvastamme. Tämä ei kuitenkaan tarkoita, että menettäisimme todellisuudestamme mitään – me menetämme vain sen tunteen ja varmuuden, että minä on se missä kaikki on ja tapahtuu. Valaistumisessa minän konteksti muuttuu tietoisuuden kontekstiksi ja erillinen minäkuva häviää ja jäljellä on kaikki se mistä olemme tietoisia.

Emme menetä siis mitään, emme edes niitä ehdollistumia, jotka ovat tuottaneet meille kärsimystä ja elämisen ja olemisen vaikeutta, tyhjyyttä ja merkityksettömyyttä ja saaneet meidät etsimään ratkaisua valaistumista tavoittelemalla. Vain se muuttuu mikä on todellisuuden havaitsemisemme konteksti. Kun olemme

vapautuneet erillisestä minästä, minäkuvastamme, niin kaikki se mitä tietoisuudessamme on ja tapahtuu, ovat vain asioita ja tapahtumia, joilla ei ole enää sidettä erilliseen minäkuvaamme, ja myös ehdollistumat ovat vain asioita, jotka ratkeavat ja hoituvat pois päiväjärjestyksestä, kun elämme ja olemme yhtä todellisuuden ja tietoisuuden kanssa.

Valaistumisen suuri lupaus – että voimme saavuttaa jotakin lisää, joka tekee itsestämme vapaita kärsimyksestä ja elämästämme täydellistä - osoittautuukin vain minän luomaksi lupaukseksi, joka ylläpitää etsimistämme ja kärsimystämme. Mutta jos ymmärrämme valaistumisen oikein - että se on vähenemisen prosessi ja jonka lopputulos on tietoisuudessamme oleva todellisuus, jossa ei ole toista, ei erillistä minää - niin silloin voimme lopettaa etsimisemme ja antautua sille, että tämä on totta. Todellinen valaistuminen on antautumista sille, että on vain yksi todellisuus ja yksi tietoisuus, jotka ovat yhtä ja että se on myös se mitä me olemme. Emme siis etsi mitään lisää, vaan olemme valmiita luopumaan kaikesta siitä minkä tunnistamme omaksemme ja itseksemme. Mielelle ja tämän luomalle kuvalle erillisestä minästä, tämä on tietenkin mahdotonta, sillä se ei halua itsestään luopua. Siksi se luo meille kuvitelmia siitä, miten jotakin tekemällä – meditoimalla, mietiskelemällä, henkisyttä harjoittamalla eli etsimällä ahkerasti - saamme itsellemme autuuden ja täydellisyyden. Valaistumisen karu todellisuus on se, että se on kaikesta minälle arvokkaasta ja arvottomasta luopumista ja että kaiken sen jälkeenkin meillä on ehdollistumamme jäljellä ja elämä elettävänä arjessa ja siinä todellisuudessa, joka maailmassamme vallitsee. Mutta valaistuminen eli minän häviäminen luo uuden todellisuuden havaitsemisen kontekstin – tietoisuuden – ja tämä

muuttaa kaiken. Silloin elämämme on yhtä todellisuuden kanssa, jota elämän oma luova voima - evoluutio – muuttaa koko ajan ja vie eteenpäin ja me olemme yhtä tämän kanssa – me olemme elämä, joka ilmentää itseänsä kehomme ja mieleemme kautta, mutta nyt vapaasti ja luonnollisesti.

Ihmisellä on kaksi kaipuuta:

- *kaipuu tulla joksikin* - kaipuu tulla henkisesti valaistuneeksi olemalla ja tulemalla ja
- *kaipuu olla olematta mitään* - kuolla, kohdata egon ja itsen kuolema- olla olematta ja tulematta lainkaan.

Henkisen valaistumisen kaipuu on väistämättömän kuoleman välttelyä - ensin valheellisen minäkuvan kuoleman ja myöhemmin keho-mielen kuoleman välttelyä.

Nämä ovat kaksi vastakkaista voimaa meissä: kaipuu tulla joksikin ja kaipuu olla olematta mitään. Henkinen valaistuminen tapahtuu itsen viitekehyksessä, suhteellisen todellisuudessa. Todellisessa valaistumisessa puolestaan on kyse todellisuudesta ilman itseä, absoluuttisen todellisuudessa. Kaikki mitä voimme tietää tai kokea, tapahtuu itsen viitekehyksessä, mutta *todellisuus ilman itseä* on se, missä henkinen valaistuminen ja kaikki muu tapahtuu.

Mutta koska kaikki on yhtä, elät sekä suhteellisessa että absoluuttisessa kuitenkin tietäen, ettei ole ketään kokemassa - elämä vain tapahtuu. Silloin ei ole jäljellä subjektia eikä objektia, vain *tapahtuminen*.

Kun todellinen valaistuminen on tapahtunut, ei ole ketään kokemassa tai olemassa valaistunut ja tiedät sen ilman mitään kokemusta - se vain on uusi todellisuutesi (vaikkei edes ole sinua), uusi "tila" jossa kaikki on ja tapahtuu ja on yhtä.

Henkisessä valaistumisessa on kyse jonkin saamisesta, saavuttamisesta, joksikin tulemisesta, persoonan kehittämisestä, merkityksen ja tarkoituksen etsinnästä, tässä hetkessä elämisestä, kokemisesta, evoluutioprosessista, integraalisesta elämisestä ja niin edelleen. Se on jotain, jota haluat itsellesi - haluat löytää elämäsi tarkoituksen ja syyn elää. Haluat olla henkinen.

Todellisessa valaistumisessa on kyse kaiken menettämisestä, ei minkään saavuttamisesta, ei kenään olemisesta, itsen sammumisesta, antautumisesta, yhdessä todellisuudessa elämisestä, havaitsemisesta, totuusrealisaatiosta, kaiken kontekstista ja niin edelleen. Se ei ole mitään mitä voit haluta, vaan jotain joka on kohdattava, kun ei ole enää valinnanmahdollisuutta. Kyse on kuolemasta ja uudelleensyntyemisestä.

Ainoa ongelma näiden kahden valaistumisen suhteen on, jos ne sekoittaa keskenään ja kuvittelee tavoittelevansa ja elävänsä yhtä vaikka tavoittelee tai elää toista.

Uskon kuitenkin, että syvällä sisimmässämme olevassa kaipuussa, joka pakottaa meidät etsijöiksi, on kyse todellisesta valaistumisesta - mielessämme olevassa minäkuvassa on aina kyse henkisestä valaistumisesta. Tämä on etsijän paradoksi - et voi tehdä paljoakaan sen eteen, mitä todella kaipaat - kun taas se mitä luulet kaipaavasi, on hyvinkin saavutettavissasi.

Mitä tälle paradoksille sitten voi tehdä?

Vastaukseni on:

- seuraa kaipuuta, kunnes saavutat sen
- ole avoin mahdolliselle ja läsnä elämälle
- kohtaa kaikki, älä välttä mitään
- ole valmis kuolemaan.

Elämässä on kyse kuolemista, mutta kuoleminen on tie toiseen todellisuuteen.

Kaipuu todelliseen valaistumiseen

Elämä ja evoluutio ovat minän eri kehityslinjojen ja niiden ilmentymien, kaiken sen missä elämän evolutiivisen impulssin tunnistamme – moraalisuus, identiteetin kehittäminen, henkisyys, sosiaalisuus, arvot, seksuaalisuus, tunneäly, liikunnallisuus, taiteellisuus jne. - kehittämistä ja parantamista. Henkisyys on vain yksi, samanarvoinen ponnistus tulla paremmaksi. Pohjimmiltaan elämä ja evoluutio ovat kuoleman vastustamista ja ne tapahtuvat aina kehon, mielen ja minän kontekstissa.

Pyrkimys henkiseen valaistumiseen, jossa elämä ja evoluutio ovat sen käyttövoimia, on minän PAHAN vaikutuksen vähentämistä ja minän HYVÄN vaikutuksen lisäämistä. Se on pyrkimystä tulla kehittyneemmäksi ja paremmaksi minän eri kehityslinjoilla, mutta erityisesti henkisyydessä.

Kaipuu henkiseen valaistumiseen on kehon, mielen ja minän kaipuuta – se on pyrkimystä vastustaa kuolemaa, pyrkimystä tulla henkisesti valaistuneeksi.

Se on pyrkimystä kuolla pois minästä, pyrkimystä todellisuuteen, jossa ei ole minää. Minän kuolema on antautumista todellisuuteen, kuolla tietoisuuden todellisuuteen.

Elämä on kuolemista, kuolema on todellisuutta. Kaikki se mitä olemme kokeneet ja oivaltaneet ollessamme etsijöitä, on tapahtunut meissä olevassa tietoisuudessa. Ja kun heräämme tähän tietoisuuteen, totuuteen, tarkoittaa se sitä, että ymmärrämme näin asian olleen aina. Ja koska näin on, niin me näemme, että tämä etsiminen – mitä tahansa se on sitten sisältänytkään – on ollut vain tietoisuudessamme tapahtunut näytelmä, kuten kaikki muukin elämä ja sen tapahtumat ovat.

Emme siis ”herää unesta”, ”kuole minästä”, tule valaistuneiksi” – me vain näemme ja hyväksymme kaiken tietoisuuden sisällön olevan vain meidän tietoisuudessamme olevaa muuttuvaa sisältöä – ei muuta. Herääminen on sitä, että näemme ollemme aina hereillä.

Se miksi emme halua tätä totuutta hyväksyä, on se, että haluamme jatkaa etsintäämme – emme halua sen loppuvan. Tiedämme kuitenkin, että etsimisemme on vain jotakin mikä tapahtuu tietoisuudessamme, ei itse tietoisuus – eikä totuutta siitä että ”olemme aina olleet hereillä” voi mikään muuksi muuttaa.

Siksi sillä mitä tahansa tietoisuutemme muuttuvassa sisällössä tapahtuukin, tai ei tapahdu, ei ole mitään merkitystä tietoisuudelle, vain tälle muuttuvalle sisällölle. Vain sillä on merkitystä, että näemme asian olevan näin. Ja tämä oivallus, joka ei muuta mitään itse tietoisuudessa, voi tulla milloin tahansa.

Kaikki se mitä kerromme ja kuvaamme etsimisestämme, kuvaa tietoisuuden sisällössä tapahtuneita asioita, aivan samalla tavalla kuin kerromme arkisistakin asioistamme. Jotkut meistä ovat saavuttaneet etsimisessään paljon, jotkut vähemmän ja toiset ei mitään. Silti he ovat aivan samassa asemassa suhteessa tietoisuuteen. Se mitä on tapahtunut tai ei ole tapahtunut, on yhtä lailla vain tietoisuutemme sisällössä tapahtunutta tai ei tapahtunutta, ei itse tietoisuutta. Toisten näytelmä on ollut rikkaampi ja värikkäämpi kuin toisten, mutta näytelmiä ne ovat kuitenkin kaikki olleet. Tätäkin on etsijän vaikea hyväksyä.

Tietoisuuden näkökulmasta on aivan sama ”sataako vaiko paistaa” – tietoisuus on taivas missä molemmat tapahtuvat.

Etsijän paradoksi

Jos se, mitä sanomme etsivämme, on siis tietoisuus ilman erillistä minää, niin silloin koko etsimisemme asettuu hassuun valoon, sillä tietoisuus, jota sanomme etsivämme, on se missä koko etsiminen tapahtuu. Me etsimme tietoisuudessa, joka on kaiken tietoisuutemme perusta. Jos emme olisi jo tietoisia eli tämä tietoisuus, niin silloin emme voisi myöskään etsiä. Etsijän paradoksi onkin se, että me olemme jo alun perin se mitä etsimme. Me olemme jo hereillä, tietoisia kaikesta siitä mitä tietoisuudessamme tapahtuu.

Monesti sanomme myös, että tietoisuuden löytämisen edellytys on minän kuolema. Mutta tämä minäksi kerrottu todellisuus on myös osa tietoisuudessamme olevaa näytelmää, eikä tällä näytelmällä ole vaikutusta siihen, että olemme aina olleet tietoisia, hereillä.

Etsijän ongelma onkin se, että kaikki se mitä sanomme etsivämme ja mitä sanomme olevan tämän etsimisemme kohteen eli tietoisuuden

löytämisen edessä, pitävät paikkansa vain katsottaessa asiaa juuri suhteellisen, minän näkökulmasta – näkökulmasta jota ei oikeasti ole edes olemassa, vaan on harhaa. Tästä harhasta katsoen näyttää todellakin siltä, että tietoisuuden oivaltamisen edessä on paljon erilaisia esteitä ja meidän tulee nämä esteet selvittää ja poistaa, nähdäksemme tietoisuuden. Eli harhasta käsin yritämme poistaa harhaa, nähdäksemme ettei harhaa ole. Pähkähullua ja mahdotonta.

Etsijän paradoksi häviää, kun alamme katsoa itseämme, elämää ja kaikkea sitä mitä tietoisuudessamme kulloinkin on, tämän tietoisuuden näkökulmasta. Tällöin näemme, että harhan poistamiselle ei ole tietoisuuden näkökulmasta mitään syytä eikä tarvetta. Me olemme jo se mitä etsimme.

Kun olemme oivaltaneet tämän itsestäänselvyden, niin herää kysymys, että pitääkö näkemällemme harhalle tehdä jotain jostain muusta syystä. Jos haluamme elää kehomme ja mieleemme kautta elämäämme – vaikka tiedämmeekin, että nekin ovat vain osa harhaa eli näytelmää, niin silloin on hyvä putsata tätä harhaa ja poistaa sen vaikutukset, joita sillä on kehomme ja mieleemme. Kehomme ja mieleemme elävät omaa elämäänsä osana näytelmää ja meidän tulee poistaa harhan niille aiheuttamat ongelmat. Mutta tällä ei ole vaikutusta eikä merkitystä - tapahtui se ennen tai jälkeen oivalluksen - itse tietoisuudelle, jossa kaikki on ja tapahtuu.

Ymmärrys, että olemme aina olleet sitä mitä etsimme, että me olemme tietoisuus, jossa kaikki on ja tapahtuu, on erillinen oivallus, eikä se tarvitse mitään muuta kuin tämän oivalluksen.

Me haluamme poistaa minän pahat vaikutukset, koska ne tuovat elämäämme kärsimystä, tekevät meistä onnettomia ja

tyytymättömiä. Me emme halua poistaa minän hyviä vaikutuksia, vaan päinvastoin haluamme lisätä niitä, koska ne tuovat elämäämme iloa ja onnellisuutta. Mutta vaikka emme haluaakaan poistaa näitä minän hyviä vaikutuksia, niin meidän kannattaisi kuitenkin niin tehdä, sillä hyvän odottaminen, hyvän menettämisen pelko ja se, että tiedämme hyvän olevan vain väliaikaista, aiheuttavat myös tyytymättömyyttä, kärsimättömyyttä ja turhautumista elämässämme. Itse asiassa moni minän paha vaikutus on syntynyt juuri hyvän vaikutuksen menettämisestä ja sen uudelleen odottamisesta ja toivomisesta. Kaikkien minän vaikutusten poistaminen aiheuttaa vieroitusoireita, koska niiden poistaminen tarkoittaa niihin liitetyn tunne-energian kohtaamista ja tämän avulla luodun vahvan siteen katkaisemista.

Ilman minää eläessä, tietoisena, minän pahan vaikutuksen voi kohdata tyyneesti ja rauhassa kunnes se häviää ja hyvän voi kohdata siitä iloiten sen aikaa kuin se kestää. Pahaa ei pelkää, hyvää ei odota – on avoin sille mitä ilmenee ymmärtäen, että se on vain tietoisuuden sisältöä, ei itse tietoisuutta, joka me olemme. Tietoisuudessa olemme aina turvassa ja rauhassa, koska siellä ei ole koskaan ollut mitään, siellä ei ole koskaan tapahtunut mitään – se ei synny eikä kuole – se on.

Tietoinen ihminen katsoo elämää ja kaikkea siinä olevaa mahdollisen näkökulmasta, mikään ei rajoita valinnan mahdollisuutta (paitsi fysiikan lait kehoa) ja valita tai olla valitsematta ovat yhtä hyviä mahdollisuuksia. Tietoinen ihminen ymmärtää ihmistä ja elämää, koska ei ole itse enää ihmisyyden ja elämän rajoittama (paitsi fyysisesti / kehollisesti). Tämä luo todellisen vapauden – vapauden olla tai ei olla. Mutta koska fyysinen keho on kuitenkin se konteksti,

jossa ihmisen tietoisuus ilmenee, niin "ei olla" vaihtoehto tulee käytettäväksi vasta kehon luonnollisen kuoleman jälkeen, Keho ja mieli haluavat säilyttää itsensä, koska ne ovat myös vapaita minän vaikutuksista, kuten tietoinen ihminenkin.

Vapauden taika ja lumous haihtuvat

Syntyä joka aamuun uudestaan, puhtaana ja viattomana kuin lapsi – herätä uuteen päivään kuin se olisi koko elämä. Elämään jossa jokainen hetki on ikuisuus ja vain ohitse kiihtävä tähdenlento maailmankaikkeuden äärettömyydessä. Kuolla joka ilta koko elämän täytenä eläneenä – tyytyväisenä siihen mitä on ollut – silloin elämä on arvokasta ja tässä ja nyt.

Kaikki sanat ja puheet ovat vain sanoiksi ja puheeksi havaittu – ei todellisuudeksi vaan vain kalpeaksi aavistukseksi siitä todellisuudesta josta ne kertovat ja joka on kaikkien sanojen ja puheiden takana. Kaikki tunteet ja ajatukset ovat vain tunteiksi ja ajatuksiksi havaittu – ei todellisuudeksi vaan vain mielen luomiksi kuviksi siitä todellisuudesta jota ne kuvaavat ja joka on kaikkien tunteiden ja ajatusten takana. Kaikki kokemukset ja oivallukset ovat vain kokemuksiksi ja oivalluksiksi havaittu – ei todellisuudeksi vaan vain hennoksi aavistukseksi siitä todellisuudesta josta ne todistavat ja joka on kaikkien kokemusten ja oivallusten takana.

Kaikki odotukset ja toiveet vapaudesta ja sen merkityksestä ovat hävinneet – vapauden lumous on haihtunut ja jäljellä on vain selkeys. Tyhjyyden pimeys on vaihtunut yhtäkkiä tietoisuuden valkeuteen, kaikki on paljastettu, kaikki on tarinaksi ja todellisuuden tulkinnaksi havaittu – vain puhdas, selkeä, valkea tietoisuus on jäljellä. Tietoisuus joka on yksi ja sisältää kaiken ilman rajoja ja varjoja – on vain yksi todellisuus ja yksi tietoisuus ja nämä ovat yhtä.

Valkea tietoisuus on poistanut kaiken mystiikan ja hämmennyksen, yhtään kysymystä ei ole jäljellä, kaikki vastaukset on saatu – olen ja se on kaikki. Aivan kuten aika on pysähtynyt, on todellisuus myös

pysähtynyt ja tullut yhdeksi. Elämäni ensimmäinen päivä on koittanut – vapauden lumous ja taika ovat haihtuneet – olen vapaa ja yksi. Ei ole enää mitään jäljellä mitä ei olisi tarinaksi havaittu – jäljellä on vain yksi todellisuus, yksi elämä, yksi vapaus – yksi on vain jäljellä ja siksi kaikki. Uusi elämä alkanut – elämä joka ei tarvitse mitään ollakseen totta.

Oivallukset tulevat ja menevät, mutta tietoisuus pysyy

Onko lopullinen oivallus se, kun ”minän” illuusio murenee, aika ja todellisuus pysähtyvät, kuolemaa ei ole ja pelko ja epäily ovat poistuneet? Eli minää, aikaa eikä kuolemaa ole ja se ainoa mitä on jäljellä, on totta? Voisi sanoa niin, että se mikä ei ole ollut totta alun perinkään, ei ole edelleenkään totta ja sinä tiedät sen nyt.

Mikä tässä lopullisessa oivalluksessa siis muuttui vai muuttuiko mitään? Mikään ei muuttunut. Todellisuudesta katsoen kaikki on, kuten on aina ollut – todellisuus on todellisuutta ja se mikä ei ole ollut todellisuutta, ei ole edelleenkään todellisuutta. Mikään mikä oivalluksessa muuttuu, ei ole se mitä me oivallamme, vaan se mikä edelleen on muuttumatonta, on se oivallus.

Mutta voiko tätä oivallusta aina muuttumattomana olleesta todellisuudesta kutsua edes oivallukseksi? Eikö se enemmänkin ole vain tosiasioiden tunnustamista – se mikä häviää tai muuttuu, ei ole koskaan ollutkaan todellisuutta, vaan se mikä ei ole koskaan muuttunut, on aina ollut todellisuutta. Tunnustamme muuttumattoman todellisuuden ja heräämme muuttuvan unesta ja illuusiosta.

Meidän tulee herätä muuttuvan unesta, tunnustaa kaiken muuttuvan olevan vain luotua todellisuutta ja se mikä ei muutu eikä ole koskaan

muuttunut, on todellista todellisuutta. Toki muutoksia tapahtuu – elämässämme asiat ja olosuhteet muuttuvat, evoluutio menee eteenpäin, näemme todellisuuden yhä selvemmin ja tietoisuutemme kaikesta syvenee, mutta nekin ovat vain osa muuttumatonta todellisuutta ja osa ikuista muuttumatonta tietoisuutta, jota myös me olemme, kuten kaikki muu ja jotka ovat yhtä. Olemme se mitä olemme aina olleet, nyt vain tiedämme sen – kaipaus todellisuuteen on muuttunut eläväksi ja yhdeksi todellisuudeksi. Muuttumaton todellisuus on se missä kaikki on ja tapahtuu, kuten on aina ollut ja tapahtunut.

Älä kysy Kuka minä olen tai Onko minää olemassa, sillä eivätkö nämä edelleen vie huomiomme siihen mikä on muuttuvaa. Kysy Mikä on muuttumatonta, se missä kaikki on ja tapahtuu ja mikä itsessään on ei-mitään. Näin sinun ei tarvitse käyttää energiaa illusioiden murentamiseen eli niiden mitkä muuttuvat tai voivat muuttua - oli se sitten käsityksesi minästä, ajasta tai kuolemasta, elämän hallinnasta, suhteellisen todellisuuden käsitteistä, mielestä tai ulkoisesta maailmasta.

Älä kysy Mikä ei ole totta vaan kysy Mikä on totta. Näin et harhaudu muuttuvan illusion houkutuksiin vaan olet aina kiinni todellisuudessa. Keskity siihen mikä ei koskaan muutu ja tiedät mikä on totta. Kysy Kuka olen aina ollut, Mikä on aina ollut totta. Näin et oivalla sitä mikä ei ole totta tai kuka minä en ole, vaan sen mikä on totta ja kuka olet aina ollut.

Oivallukset tulevat ja menevät, mutta tietoisuus pysyy.

Onko minää olemassa?

En ole kehoni enkä aistieni luomat aistimukset. En ole sisäisen maailmani ajatukset, tunteet tai kokemukset. En ole ulkoisen maailman ilmiöt ja ilmentymät. En ole mitään mitä voisi sanoa kuvata. En ole mitään mitä voisi tarkkailla tai tiedostaa – en ole tietoisuuteni kohteet. En ole myöskään tarkkaileva minä, joka on tietoinen asioista sisälläni ja ulkopuolellani.

Kuka minä siis olen – onko minää edes olemassa?

Ei ole. On vain kuvitelma ja uskomus siitä, että kun olemme tietoisia asioista, niin siksi pitäisi olla myös erillinen minä, joka on tietoinen asioista. Mutta näin ei ole asian laita. Kehomme aistii ja tuntee itsestään, ajatukset, tunteet ja kokemukset syntyvät mielessämme itsestään ja tietoisuus meissä on olemassa itsestään. Se mitä kutsumme minäksi, on vain väärinkäsitys, joka on syntynyt siitä ajatuksesta, että elämä ja me sen osana tarvitsimme erillisen aistijan, kokijan ja tuntijan. Ei – elämä tapahtuu aivan itsestään ja me myös sen osana.

Tietoisuus meissä on elämän syvin olemus ja se ilmentää itseään kaikessa olevassa, näkyvässä ja elävässä yhtäläisesti. Ei kivi, lintu, tuuli tai auringonpaiste tarvitse erillistä ilmentäjää ollakseen olemassa ja ilmentääkseen omaa luontaista olemustaan. Ja koska me olemme osa tätä samaa tietoisuuden ilmentymistä kuin kivi, lintu, tuuli tai auringonpaiste, niin mekään emme tarvitse erillistä ilmentäjää - jota kutsumme minäksi - ollaksemme olemassa ja elääksemme elämäämme eli ilmentääksemme omaa luontaista olemustamme.

Ja tämä on suuri helpotus. Voimme elää täyttä elämää yhdessä muiden ihmisten ja elämän kanssa vuorovaikutuksessa ilmentäen luontaista olemustamme, joka evoluution toimesta on vuosituhansien aikana meille syntynyt. Me olemme osa elämää ja sen ikuista elämänvirtaa yhdessä ja yhtenä muun elämän kanssa - ja se ei erillistä ilmentäjää tai minää tarvitse.

Todellinen ja tosi

Suhteellinen, muodon, mielen ja aistien todellisuus ja maailma ovat todellisia sille joka kokee ne tietoisuudessaan todelliseksi, mutta totta ne eivät ole. Totta on vain se mikä on pysyvää, mutta todellista voi olla sekä muuttuva että pysyvä, luotu ja kaiken luodun luoja, suhteellinen ja absoluuttinen todellisuus. Totta on vain tietoisuutemme, joka on ainoa asia mistä voimme olla varmoja, että se on totta ja pysyvää. Todelliseksi kokemamme todellisuus voi muuttua, mutta tietoisuus ei.

Todellista on havaintomme mielen ja aistien maailmasta, mutta emme koskaan havaitse todellisuutta suoraan, vain todellisuudesta tehdyn havaintomme. Sitä minkälainen todellisuus on havaintomme takana, emme voi tietää - olemme tietoisia vain todellisuudesta tehdystä havainnosta, joka on tietoisuudessamme.

Kun tiedämme mikä on totta ja mikä vain näyttää olevan todellista ja mikä on näiden ero, niin tiedämme olevaisuuden salaisuuden - on vain yksi ja se yksi on tietoisuus, joka on me itse. Kaikki muu on vain tietoisuudessamme olevaa ja tapahtuvaa tietoisuuden ilmentymää, jonka tarkoitusta me emme tiedä eikä tarvitsekaan tietää, sillä me olemme tämä ilmentyvä tietoisuus. Me olemme kaikki ja ei mitään -

me olemme tietoisuus, joka on totta ja me olemme kaikki se mikä näyttää olevan todellista.

Me voimme katsella todellisuutta kahdesta eri näkökulmasta riippumatta siitä missä evolutiivisessa vaiheessa tai maailmankuvassa olemme – suhteellisesta ja absoluuttisesta.

Suhteellinen näkökulma tarkoittaa sitä, että suhteutamme kaiken näkemämme, kokemamme ja tietämämme siihen todellisuuskäsitykseen, jonka olemme itsellemme luoneet mieleemme ja eletyn elämämme ja kokemuksiemme kautta. Suhteutamme todellisuutta omaan itseemme ja siihen mitä tämä oma itsemme kokee tästä todellisuudesta oikeaksi tai vääräksi, hyväksi tai pahaksi jne. Todellisuus on siis oman itsemme ”värilasiin” kautta nähty todellisuus, yksi mahdollinen ”väritetty” todellisuus.

Absoluuttinen näkökulma tarkoittaa puolestaan sitä, että otamme näkemässämme, kokemassamme ja tietämässämme huomioon sen mahdollisuuden, että erillisen minäkuvamme ja suhteellisuuden kautta syntynyt todellisuus ei välttämättä olekaan ainoa mahdollinen totuus todellisuudesta, vaan vain yksi monista eri ihmisten erillisen ”minän” luomista ”väritetyistä” todellisuuksista. Eli asetumme tämän minäkuvamme ja suhteellisuuden luoman todellisuuden tarkkailijaksi, jolloin sekä tämä suhteellinen todellisuus, että myös sen luonut minäkuva, nähdäänkin objekteina. Tällöin voimme kysyä itseltämme:

- mitkä osat tästä näkemästämme suhteellisesta todellisuudesta ovat riippuvaisia oman minäkuvamme vaikutuksesta ja elämämme aikana kertyneestä todellisuuskäsityksestä eli ohjelmoinnistamme,

- mitkä osat ovat tästä minäkuvan vaikutuksesta vapaita ja
- mikä osa todellisuutta vaihtuu tai muuttaa totuuttaan, jos vaihdamme toisen ihmisen minäkuvan todellisuuden arvottajaksi.

Se, mikä on pysyvää riippumatta vaihtuvasta minäkuvasta, on absoluuttista todellisuutta ja kaikille ihmisille yhtä ja samaa todellisuutta. Ja kun näin katsomme todellisuutta absoluuttisesti, niin tulemme toteamaan, että kovin moni varmana ja luotettavana pitämämme asia todellisuudesta ei kestäkään tarkempaa tarkastelua, vaan paljastuu vain mielemme ja ”ohjelmointimme” luomaksi kuvaksi todellisuudesta, ei itse todellisuudeksi.

Absoluuttinen näkökulma tarkoittaa siis sitä, että otamme huomioon sen mahdollisuuden ja vaihtoehdon, että minäkuvamme kautta luotu totuus suhteellisesta todellisuudesta, onkin vain hetkellinen ja muuttuva ”värilasiin” kautta luotu satunnainen totuus todellisuudesta. Tällöin emme sulje pois sitä vaihtoehtoa, että oma suhteellinen todellisuutemme ei olekaan ainoa ja oikea, vaan vain meille ainoa ja oikea todellisuus ja että suhteellisen todellisuuden takana on olemassa absoluuttinen kaikille minäkuvasta riippumaton yksi todellisuus.

Ja tämän todellisuuden katsomisen absoluuttisen näkökulman kautta me voimme tehdä milloin tahansa ja missä maailmakuvassa tahansa – onhan meillä tähän tehtävään hyvin kykenevä mieli apunamme.

Olenaisen äärellä

Älä kysy ”Kuka minä olen?” vaan kysy ”Onko minää olemassa?” Älä kysy ”Kuka minut pelastaa?” vaan kysy ”Onko ketään jonka voisi pelastaa?”

Haluatko elää minäsi illuusiassa vai paljastaa elämäsi suurimman illuusion – sinua ei ole olemassa? Me emme ole löytämässä todellista itseämme vaan paljastamassa, ettei sitä ole olemassa.

Oivalluksia on monenlaisia

- ei ole aikaa, ei mennyttä eikä tulevaa, on vain tämä nyt
- ei ole kuolemaa eikä syntymää, on vain elämää tietoisuudessa
- ei ole erillistä minää, on vain tietoisuus ja todellisuus, jotka ovat yhtä
- todellisuus ja elämä tapahtuvat itsekseen, ne eivät tarvitse erillistä minää tapahtuakseen
- suhteellinen todellisuus on aina tulkinta ja tarina todellisuudesta, ei todellisuus.

Oivalluksia on useita – minän illuusion oivaltaminen on vain yksi niistä. Tuhoavatko muut oivallukset minän illuusion vai tuottaako minän illuusion häviäminen muut oivallukset? Vai ovatko nämä kaikki vain yhden ja saman todellisuuden näkemistä eri kontekstista ja näkökulmasta? Onko tahto ja päätös matkasta ”yhteen todellisuuteen” se olennaisin asia – oivallukset ovat vain maistiaisia yhdestä todellisuudesta, kunnes ne arjessa tulevat omaksi itseksemme eli häviävät erillisinä oivalluksina ja kokemuksina?

Olennaista ei ole se mitä teet ennen heräämistä ”yhteen todellisuuteen”, vaan se mitä teet heräämisen jälkeen. Oivallus, joka on muuttunut teoksi arjessa, on olennaista, ei itse oivallus. Muuttuiko arkielämäsi, suhteesi itseesi, toisiin ja työhösi? Muutuitko muiden silmissä eli käyttäytykö ja puhutko eri lailla kuin ennen? Syntyikö sinussa halua auttaa muita ja myös teet sen? Poistuiko epäily elämästäsi, tarve etsiä?

Oivallukset ovat ikkunoita ”yhteen todellisuuteen”, mutta eivät yksi todellisuus. Teot uudessa todellisuudessa ovat todellisuutta. Onko oivalluksia erilaisia? Monesti kun oivallamme, niin oivallukseen liittyy jokin asia, jonka oivallamme olevan ei-totta. Asia paljastuu olevan vain luotua illuusiota, mutta oivalluksessa paljastuu tyhjäksi. Näihin oivalluksiin liittyy usein myös kehollisia ja tunteisiin liittyviä kokemuksia ja aistimuksia – ne resonoivat meissä ja ovat ”hienoja kokemuksia”. Tällainen oivallus on todiste siitä, että havaintomme todellisuudesta on muuttunut - että ymmärrämme todellisuutta paremmin. Todellisuus tuntuu jollain lailla erilaiselta ja uudelta, laajemmalla, vapaammalla tai selkeämmältä.

Mutta on myös toisenlaisia oivalluksia. Oivalluksia joihin ei liity minkäänlaisia kehollisia tai tunteisiin liittyviä kokemuksia ja aistimuksia, ne ovat hienovaraisia, mutta silti erityisen selkeitä. Näissä oivalluksissa mikään varsinainen asia ei paljastu tyhjäksi tai illuusioksi eikä myöskään mikään ole varsinaisesti muuttunut. Nämä ovat oivalluksia, jotka eivät kerro minkään muuttumisesta vaan ”aina totta olleen” paljastumisesta, jonka tunnistamme heti ”tutuksi” ja jonka olemme aina intuitiivisesti tiedneet olevan totta. Näissä oivalluksissa olemme kiinni todellisuudessa, joka paljastuu meille, kun taas kokemuksellisissa oivalluksissa olemme poisoppimassa

jostakin sellaisesta mikä on estänyt meitä näkemästä todellista todellisuutta.

On siis oivalluksia, jotka purkavat vanhaa ja oivalluksia jotka paljastavat todellisuutta, joka on aina ollut totta ja jonka myös todeksi heti tunnistamme. Absoluuttinen yksi todellisuus ilman "minää" luo pysyvän perustan elämällemme, joka ei tarvitse mitään jotta kaikki on aina hyvin.

Mutta samanaikaisesti me voimme elää täysillä myös muodon maailmassa ja ilmentää evoluutioimpulssiamme sen korkeimmalla eli tietoisuuden tasolla siten kuin se haluaa meissä itseään ilmentää tai olla ilmentämättä.

Olemalla avoin elämälle elämä päättää tämän valinnan puolestamme.

Kuka minä olen? - olen tietoisuus ilman erillisyyttä ja toiseutta.

Mikä muuttuu? - todellisuuden näkeminen muuttuu.

Mikä "minä" on? - minä on suhteellisuudesta syntyvä erillisyyys ja erillisyydestä syntyvä erityisyys

Miten käsite ja minä syntyvät?

- kun todellisuudessa olevalle "asialle" annetaan jokin merkitys tai tarkoitus, niin tästä syntyy todellisuudessa olevaa "asiaa" kuvaava käsite
- kun käsite luodaan, niin se luo samalla itselleen "näkijän ja kokijan" (erillisyyden) joka tämän käsitteen havaitsee
- ilman käsitteitä ei ole minää

Miten minä häviää? - tietoisuuden samuus poistaa erityisyyden ja tietoisuuden ykseys erillisyyden

Erillisuus = havaitsijan ja havainnon välillä on etäisyys

Käsite = havainto asiasta, joka ei ole todellisuutta, vaan siitä luotu ”kuva”

Erityisyys = oma tulkinta todellisuudesta luodusta havainnosta

Elämä alkaa kuolemasta, jota ei voi valita

Pelko syntyy siitä, että pelkäämme minämme olemassaolon lakkaamista, sen kuolemaa. Minän kuoleman pelkomme pitää meidät aina erossa todellisesta elämästä. Ennen kuin olemme tämän minän kuoleman kokeneet, emme ovi tietää todellisesta elämästä, elämästä ilman minää ja kuoleman pelkoa. Kaikki ennen minän kuolemaa on vain kuvittelua eikä voi koskaan paljastaa meille mitään kuoleman jälkeisestä elämästä, minän kuoleman jälkeisestä elämästä.

Elämä alkaa minän kuolemasta, pelko päättyy minän kuolemaan – tällöin myös fyysisen kehomme ja mieleemme kuolemat ovat vain kuolemaa, jonka olemme jo kerran kohdanneet.

Elämä tapahtuu kun se ilmenee – kun se tulee olevaksi, näkyväksi ja eläväksi. Kaikki mitä elämästä voimme tietää, tuntee tai kokea, ovat tästä elämän ilmentymisestä tehtyjä muistoja – sillä silloin elämä on jo tapahtunut kun sen tiedostamme ja koemme. Siksi nyt hetki on aina kuollut, se on vain historiaa. Todellista elämää voi elää aina vain uutena, tietämättä koskaan mitä seuraavaksi tapahtuu tai on tapahtumatta.

Elämä on jatkuvaa virtaa, jossa voimme olla mukana, kun olemme kuolleet tarpeelle muistaa elämää. Elämän muistaminen luo minän, kokijan, muistajan – ilman minää voi elämää elää suoraan alkulähteestä pulppuavasta elämän virrasta. Silloin olemme yhtä elämän ja kaiken kanssa. Kaikki mitä on, on elämän virtaa eikä sitä voi pysäyttää tai elää siitä tehdyssä muistossa. Vasta kun olet valmis luopumaan itsestäsi, kuolemaan itsellesi, pääset elämän virtaan mukaan.

Mitä vapautuminen minästä ja minän kuoleman pelosta meille antaa – ei mitään mistä olisimme voineet olla tietoisia ennen kuin se on tapahtunut. Jos haluat jotain, ei vapaus kuolemasta ja minästä ole sinua varten. Todellista vapautta haluavat vain ne, jotka eivät voi olla sitä haluamatta - ne joilla ei ole enää muuta valintaa kuin kuolema jäljellä, kun kaikki muut valinnat on jo käytetty. Todellinen vapaus on äärimmäistä, lopullista ja peruuttamatonta – siinä minä kuolee ja jäljelle ei jää mitään, vain kaikki.

Minän kuolemaa ei voi valita – siihen johtavan valaistusprosessin käy läpi vain ne, joilla ei ole enää muuta vaihtoehtoa jäljellä ja siltikin lopulta valitsee ennemmin kuoleman kuin että luopuisi minästä suosiolla. Tie kuolemasta elämään on kaikki tai ei mitään. Ne joille elämä tämän tuo eteen, se tuo eteen – sitä ei voi haluta tai toivoa, se on kohtalo. Ja vaikka minän kuolema on kohdattu, niin silti kuolema on aina läsnä – fyysisen kehon ja mielen kuolema. Siksi on oltava aina ja joka päivä valmis kuolemaan – silloin elämä on vasta elämää.

Etsijän lohdu-ton tilanne - pelkäämme sitä ainoaa, joka meidän kaikkien on varmuudella kohdattava, eli kuolemaa ja etsimme onnellisuutta siitä, mistä tiedämme, ettei sitä kuitenkaan löydy, eli

rahasta ja tavarasta. Olemme sitoneet itsemme kamppailuun, josta tiedämme, että emme voi siinä voittaa – voimme vain hävitä. Hassua.

Miksi emme keskity siihen mikä on pysyvää, siihen mikä tuo rauhan ja onnellisuuden ja elämänilon, jotka eivät vaadi meiltä mitään? Miksi emme vain antaudu elämälle? Miksi emme anna elämän valita? Hassua.

Eikö olisi fiksumpaa luovuttaa jo ennen kuin lähtee kamppailuun, jonka voi vain hävitä ja jossa kuolema on ainoa varma voittaja? Olla kamppailematta ja voittaa heti omakseen sen mitä elämällä on meille antaa – elämän. Voittaa elämä ilman kamppailua – kamppailua jonka varmasti häviää ennen pitkää. Hassua.

Se, jolla ei ole enää yhtään valintaa jäljellä, löytää kyllä tien – hän ei tarvitse guruja ja oppeja – hän löytää kyllä perille – gurut ja opit ovat vain hänelle hidasteita ja turhaa viihdykettä. Se, jolla ei ole enää yhtään valintaa jäljellä, ei välitä muusta – hän haluaa vain löytää vastauksen – hän on valmis, vaikka ei voikaan koskaan olla valmis kohtaamaan kuolemaa. Kuolema ei ole valinta vaan tien päässä oleva välttämättömyys.

Kuoleminen on helppoa, eläminen on vaikeaa

Ei riitä, että on absoluuttisesti vapaa - pitää olla vapaa myös suhteellisessa muodon maailmassa. Vapauden ilmentäminen elämässä on opeteltava vastaavasti kuin vapauden saavuttaminen on poisopeteltava kuolemassa. Matka vapauteen on yhtä pitkä kuin matka vapaana elämiseen. On uskallettava laskeutua ”kuolemanlaaksoon”, mutta on myös uskallettava kiivetä sieltä ylös takaisin elämään. Suhteellisesta absoluuttiseen ja absoluuttisesta suhteelliseen on vasta koko matka.

Täydellinen luovuttaminen on lopulta helpompaa kuin täydellinen vapaus elämässä. Kuoleamisen tarkoitus ei ole kuolla, vaan opetella uusi elämä. Opetteleminen elämään vapaana hävittää minän. Minää ei voi hävittää, mutta vapautta voi harjoittaa. Minä häviää kun vapaus koittaa. Minä ei häviä hävittämällä, vaan vapaudella. Minän kuolema ei ole vapauden ehto, vaan vapaus on minän kuoleman ehto.

Minä on kuin mustalaisen hevonen, joka juuri kun oppi olemaan syömättä, kuoli - kun minä oppi olemaan ajattelematta, se kuoli. Kiittämättömiä lurjuksia molemmat.

Kaksi miestä kohtasi toisensa tiellä - ”Hei, minä olen opettaja, olen vapaa ja opetan totuutta, kuka sinä olet?” tervehtii hän toista miestä. Hiljaisuus. ”Taidatkin olla mieleltäsi vajaa, kun et saa sanaa suustasi, häivy silmistäni sinä tietämätön.” Toisella oli sanat, toisella oli totuus.

Ei totuutta voi sanoin kuvata tai saavuttaa - vasta kun kaikki sanat on sanottu ja puheet pidetty, niin totuus paljastuu. Puhu siis suusi puhtaaksi ja olet vapaa. Tai kirjoita itsesi auki ja tyhjäksi, niin tiedät totuuden. Minä syntyy sanoista ja kuolee kun sanat loppuvat. Sanat kertovat aina matkasta, eivät maalista.

Kuolemanpelkomme on sitä, että pelkäämme mielen luoman erillisen ja erityisen minäkuvamme häviämistä – pelkäämme kuolevamme. Tämä pelko on aiheellinen, sillä ”syvällä sisällämme” tiedämme, että tämä minäkuva ei ole todellinen ja voi siksi hävitä. Kuolemanpelko on mielen luoma itsesuojeluvaisto pitääkseen ”itsensä” eli erillisen ja erityisen minäkuvan olemassa. Kuolemanpelkoa ei voi poistaa mielen avulla, koska tämä kuolemanpelko on juuri mielessämme - mielen olemassaolo luo kuolemanpelon. Vain identiteettimme vaihtaminen vapaaseen tietoisuuteen voi poistaa kuolemanpelon, koska silloin

emme ole ja elä mielessämme, vaan olemme siitä vapaita. Kuolemanpelko häviää, kun mielen luoma erillinen ja erityinen minäkuva häviää.

Mahdollisen näkökulma

Uusi todellisuus - yksi ja kokonainen – mahdollinen

Uusi tarina ja visio

On katsottava riittävän kauas ja luotava uusi ”outo houkutin”, joka luo suunnan ja tavoitteen, merkityksen ja tarkoituksen elämällemme ja ihmisyydellemme.

Uusi näkemys ja tarina maailmankaikkeudesta, elämästä ja evoluutiosta ”elävänä, avautuvana ja laajentuvana tietoisuuden evoluutiona”. Me olemme osa elämän evolutiivista prosessia ja olemme aktiivisia tietoisien evoluution toimijoita. Maapallomme elämä ja ihmiskunnan tulevaisuus ovat yhteen kietoutuneita – maapallo on ainoa ja yhteinen kotimme.

Uusi vapaan ihmisyyden ja kestävän maailman visio ja tulevaisuuskuva antavat meille mahdollisuuden mahdolliseen tulevaisuuteen - vain vapaat ihmiset pystyvät tekoihin, joilla on merkitystä ja vaikutusta kestävän tulevaisuutemme luomiseksi. Vapaa ihmisuus on ”ihmisiltä ihmisille ihmisten kanssa” – se syntyy elämästä, se on elämää ja elämää varten.

Uusi paradigma ja moraalinen imperatiivi

On katsottava ihmisyytemme ytimeen ja luotava uusi ”ykseyden ja yhden maailman” paradigma ja elämänlaki – moraalinen imperatiivi, jotka luovat yhdessä kontekstin ja rajat ihmiskunnalle, joiden varassa elää kestävästi ja ihmiskunnan ja maapallon elämän tulevaisuus turvaten.

Uusi ”ykseyden ja yhteisen maailman” paradigma luo uuden perustan ihmisyydelle ja korvaa nykyisen ”erillisen minän ja oman edun” paradigman. Meidän tulee ylittää nykyinen todellisuutemme ja vaihdettava sitä, kuinka näemme todellisuuden. Vain uusi paradigma tarjoaa ratkaisut aikamme haasteisiin ja globaaleihin kriiseihimme.

Ekoeettinen moraalinen imperatiivi luo kontekstin ja rajat ihmisen toiminnalle ja vaikutukselle maapallon biosfääriin, joita ei voi ylittää. Meidän on nöyryyttävä luonnon ja humanismin asettamiin rajoihin ja reunaehtoihin itsemme ja elämän takia. Uusi elämänlaki vapauttaa meidät vastuuseen, joka turvaa tulevaisuutemme.

Uusi todellisuus, maailmankuva ja elämäntapa

On katsottava riittävän lähelle ja nähtävä erillisen minän todellisuus vajavaiseksi ja puutteelliseksi perustaksi uudelle tarvittavalle elämäntavallemme ja jotta voisimme elää ja toimia kestävästi ja tulevaisuutemme ja koko maapallomme elämä turvaten.

Uusi ”minätön yksi todellisuus” luo uuden elämän perustan, joka luo uudestaan yhteytemme luontoon, toisiimme ja itsemme – se luo vapauden tehdä tekoja, joilla on merkitystä ja vaikutusta. Yhdessä todellisuudessa ei ole enää erillistä minää ja omaa etua – se on korvautunut yhteisellä ja jakamattomalla edulla – yhteisellä todellisuudella ja tulevaisuudella.

Uusi evolutiivinen, integraalinen ja ekoeettinen maailmankuva luo uuden todellisuuden ja toivon sekä kestävä elämäntavan perustan. Uusi maailmankuva avautuu meille kun luovumme erillisestä ja erityisestä minäkuvastamme. Ekoeettinen maailmakuvamme luo mielekkään ja kestävä elämäntavan meille kaikille.

Uusi elämä ja tulevaisuus eletään todeksi nyt – elämä tässä hetkessä on tulevaisuuden avaamista ja sen kokemista koko ajan. Emme hae syyllisiä, emme murehdi mennyttä, emme haaveile ja unelmoi paremmasta, vaan elämme unelmamme ja haaveemme todeksi jo nyt. Uusi vapaa ihmisyyden ja kestävä maailma on meidän jos niin päätämme – yhdessä ja yhtenä.

Kun ihminen näkee ja tiedostaa ihmiskuntamme ja maailmamme tilan oikein sellaisena kuin se on eli että olemassaolomme on uhattuna ja saa käyttöönsä uuden todellisuuden ja tulevaisuuden rakennusaineet, niin työ maailman muuttamiseksi vapaaksi ja kestäväksi voi toden teolla alkaa.

Mahdollinen - näkökulma joka vapauttaa elämään

Kaiken todellisuuden näkemisen perustana on valittu näkökulma. Mahdollisen näkökulma luo avoimen ja kaiken kattavan näkökulman elämän ja todellisuuden tarkastelulle. Mahdollisen näkökulma ei sulje mitään pois ja siksi se ei rajoita näkemistä kuten muut rajallisemmat näkökulmat usein tekevät. Olennaista ei monestikaan ole se mitä tarkastellaan, vaan se mistä näkökulmasta asiaa tarkastellaan – usein juuri valittu näkökulma ratkaisee itse asian ”oikean” näkemisen. Usein ”oikein” näkemisen estääkin juuri liian kapea näkökulma ja tiedostamatta luodut rajat näkemiselle.

Mahdollisen näkökulma vapauttaa meidät tarkastelemaan ja elämään todellisuutta tavalla, joka toteuttaa ”syvimmän olemuksemme” - antaa meille sisäisen rauhan. Se pitää meidät jatkuvasti ”liikkeessä” vähemmästä suurempaan tietoisuuteen, vapauteen, luovuuteen ja luonnollisuuteen, mikä puolestaan antaa meille todellisen ja pysyvän elämänilon.

Kuka tahansa voi valita "mahdollisen" näkökulman ja sille voi saada myös sisäisen todennuksen "erillisestä minäkuvasta" irrottautumalla ja "laskeutumalla" yhteen todellisuuteen.

Se luo todellisen ykseyden, joka yhdistää niin "being ja becoming" näkemykset ja opit kuin suhteellisen ja absoluuttisen luoman dualismin yhdeksi todellisuudeksi. Se näkee kaiken "yhdeksi ja kokonaiseksi" tulemisen prosessina ja antaa elämällemme merkityksen ja tarkoituksen osana tätä prosessia.

Mahdollisen näkökulma luo uuden "yhdessä ja yhtenä" tapahtuvan luomisen ja mahdollistaa "vapaan ihmisyyden ja kestäväen maailman" vision toteutumisen koko ajan.

Me olemme tietoisuus, jolla on näkökulma - ilman näkökulmaa ei ole tietoisuutta. Tietoisuus on vain näkökulma - juuri näkökulma luo tietoisuuden - ilman näkökulmaa ei ole mitään. Mahdollisen näkökulma on tietoisuutta jota mikään ei rajoita eikä kahlitse - mahdollisen näkökulma on siis puhdasta tietoisuutta - se on vapaata tietoisuutta - se on tietoisuus itse.

Koska voit valita mahdollisen tietoisien näkökulman, niin miksi tyytyisit vähempään - miksi olisit vähemmän kuin mahdollinen - miksi olisit vähemmän kuin itse puhdas tietoisuus? Mahdollisen näkökulma on kaikki tai ei mitään - joko olet se tai et ole - jos et ole, niin olet vain mahdollinen josta ei tullut mahdollista - jos olet se, olet tietoisuus itse.

- Tietoisuus, jolla on näkökulma, on aktiivinen toimija – se on "liikettä eteenpäin".

- Tietoisuus, jolla on näkökulma, on mahdollisen mahdollistaja – se on ”mahdollisen taidetta”.
- Tietoisuus, jolla on näkökulma, ei ole välinpitämätön – se on ”kaikesta kiinnostunut”.
- Tietoisuus, jolla on näkökulma, ei ole turhautunut – se on ”innostunut elämän ihme”.

Mahdollisen näkökulma

- luo toivoa ja uskoa
- yhdistää kaiken
- antaa etäisyyttä ja läheisyyttä
- perustuu uuteen tieteeseen
- pitää kaiken elävänä ja liikkeessä
- antaa mahdollisen maailman ja elämän vision
- näkee kaiken yhtenä ja kokonaisena
- toteuttaa yhdessä ja yhtenä luomisen ja elämän – luo uuden identiteetin
- on ymmärrettävissä sekä suhteellisesti että absoluuttisesti
- on vain näkökulma eikä itsessään sisällä mitään muuta - on tapa tarkastella todellisuutta ja elämää mahdollisena
- antaa meidän olla missä vaan evolutiivisesti ja samalla näyttää sen
- edellyttää vain, että kaikki oleva, näkyvä ja elävä ”tulee jostakin” ja ”elää vain hetken”
- antaa mahdollisuuden vaikuttaa ilmentymiseen milloin tahansa ja siksi tulevaisuuden luominen on mahdollista milloin tahansa
- on valittavissa – se ei edellytä muuta kuin sen valinnan
- kuvaa ”yhdeksi ja kokonaiseksi” tulemisen prosessia joka tasolla

Mahdollisen näkökulma pintaa syvemältä

Tietoisuus on se, jossa kaikki on ja kaikki tapahtuu. Me olemme tämä tietoisuus. Tietoisuuden kentässä oleva potentiaali, jossa on kaiken ilmentyvän mahdollisuus – kaiken olevan, näkyvän ja elävän mahdollisuus, on se mistä kaikki ilmenee.

Mahdollisen näkökulma on tietoisuuden kentässä olevan potentiaalin näkökulma, joka on ennen kuin mitään on ilmennyt – se on ennen kaikkea paitsi itse tietoisuutta. Me olemme tietoisuus, jolla on mahdollisen näkökulma. Mahdollisen näkökulma sisältää kaiken potentiaaliin sisältyvän mahdollisen eikä näin ollen rajaa ilmentymistä mitenkään. Tämä vapauttaa meidät kaikesta ilmentyneestä ja luo meille näkökulman olevaan, näkyvään ja elävään tavalla joka on kaikesta vapaa ja joka ei rajoita mitään ilmentyvää.

Mahdollisen näkökulma luo meille todellisen vapauden – emme tarvitse tietoisuuden eri tiloja tai tasoja eli todellisuuden eri kokemuksia ja tulkintoja ollaksemme vapaita. Mahdollisen näkökulma ylittää kaiken ja sisältää kaiken. Se yhdistää kaiken.

Kun valitsemme mahdollisen näkökulman (tai se on tullut meissä todeksi), niin silloin elämämme ja kaikki se mistä olemme tietoisia ja emme ole tietoisia, on mahdollista hyväksyä. Meidän ei tarvitse odottaa, että tulisimme täydellisesti tietoisiksi tai löytäisimme vapauden, sillä mahdollisen näkökulma sisältää jo tämän kaiken mahdollisena.

Voimme elää nyt ja tässä, vapaina ja sen mukaan mitä potentiaalista välttämättömyyden pakosta ja tarpeesta ilmenee. Elämä on mahdollisen taidetta – aina uutta ja tuoretta. Ja kun olemme avoimia mahdolliselle ja läsnä elämälle, niin tiedät sen.

Se, mitä kutsumme todellisuudeksi, on oman alitajunnassamme olevan tarinamme läpi tehtyä havaintoa sisäisestä ja ulkoisesta ympäristöstämme. Tämä havaittu, joko tietoinen tai tiedostamaton, todellisuutemme vaihtelee ja vaihtuu sen mukaan, miten alitajunnassamme oleva ohjelmointi muuttuu tai tietoisien mieleemme ja tietoisuutemme avulla muutamme sitä tai siitä tehtyä tulkintaamme.

Pysyvää, objektiivista todellisuutta, joka olisi sama ja yhteinen muiden ihmisten kanssa, ei ole, vaan se on aina subjektiivisesti luomamme kuva havaitsemastamme ympäristöstä. Ympäristöllä tarkoitamme kaikkea sitä mistä voimme tehdä havainnon eli tulla tietoiseksi tai mistä aistimme tekevät havainnon ja tallentavat alitajuntaamme. Tästä ympäristöstä tekemämme aina rajallinen ja osittainen tulkinta, on se mitä kutsumme kullakin hetkellä todellisuudeksemme.

Tulemalla tietoiseksi alitajunnassamme olevasta tarinasta ja siitä miten se on syntynyt sikiövaiheessa ja sen jälkeen tallentamastamme havaintomaailmasta, voimme alkaa aktiivisesti muuttaa kokemaamme todellisuutta ja täten vaikuttaa kullakin hetkellä omaksumamme tarinan ja todellisuuden tulkinnan tuottamaan käyttäytymiseemme, ajatteluunne ja kokemuksiimme.

Laajin mahdollinen näkökulma, joka kattaa kaikki muut näkökulmat on ns. mahdollisen näkökulma. Mahdollisessa näkökulmassa emme lukitse mitään näkökulmaa pysyvästi, vaan tiedostamme, että kukin näkökulma luo aina oman todellisuutensa. Mahdollisen näkökulma pitää meidät aina hereillä ja valppaana ja estää meitä

”uppoutumasta” vain tiettyyn näkökulmaan ja tiettyyn sen luomaan todellisuuteen.

Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että emme voisi toimia kulloisessakin todellisuudessa aktiivisesti, vaan että mahdollisen näkökulmasta voimme vaihtaa todellisuuttamme, jos se ei enää palvele ko. tilannetta elämässämme tai elinympäristössämme tarkoituksenmukaisesti. Mahdollisen näkökulmasta voimme tehdä tämän kokonaisvaltaisesti ja holistisesti ilman, että joudumme ratkaisemaan eri todellisuuksien luomia haasteita niistä itsestensä käsin. Ymmärrämme, että kaikki todellisuudet ovat aina tarinamme ”värittämiä ja kuvittamia” tulkintoja havaitsemastamme – että nämä kaikki todellisuudet syntyvät koko ajan alitajunnassamme ja tietoisuudessamme, että ne ovat koko ajan muuttuvia. Ja synnyttäessään ristiriidan tietoisien todellisuutemme ja sisäisen ja ulkoisen luomamme todellisuuden kanssa, aiheuttaa se elämäämme kärsimystä ja tyytymättömyyttä.

Mahdollisen näkökulma tuo tähän jatkuvasti muuttuvaan todellisuuteen ”majakan”, josta käsin voimme tehdä ympäristöstämme havaintoja ja muuttaa ”näkemäämme” todellisuutta siten, että se on mahdollisimman hyvin harmoniassa elämämme ja elinympäristömme kanssa. Haemme aina parhaan mahdollisen tarinan ja todellisuuden kulloiseenkin elämämme tilanteeseen ja suhtautumiseemme laajemmin aikamme globaaleihin haasteisiin.

Oletko valmis haastamaan nykyiset tarinasi ja todellisuutesi ja katsomaan elämää mahdollisen näkökulmasta - näkemään elämäsi ja

aikamme ongelmat mahdollisina, vain uutta todellisuutta odottavina ratkaistavina haasteina?

Elämää ”mahdollisessa” Spinozalaisittain

Todellisuus on kaiken elämän ja toiminnan ytimessä, se ilmenee ”mahdollisesta”. Todellisuuden näkeminen niin aistein kuin intuition avulla on mahdollisesta käsin mahdollisimman suoraa ja avointa.

Mahdollisessa eläminen (näkökulma elämään) yhdistää kaiken yhdeksi kokemisen tilaksi. Mahdollinen on tietoisuuden kentässä oleva olevaisuuden ideoiden potentiaali, josta kaikki oleva, näkyvä ja elävä ilmenee. Mahdollinen yhdistää niin menneen, nykyisyyden kuin tulevan ja luo elävän yhteyden ihmisten, luonnon ja kaiken universaalista tietoisuudesta kumpuavan kanssa.

Mahdollinen sisältää kaiken, se on tiedon, elämän, kaiken mitä on ”syvin olemus” ja siksi se antaa meille pysyvän sisäisen rauhan. Mahdollisesta ilmenee koko ajan uutta olevaa, näkyvää ja elävää ja kun pystymme sitä yhä paremmin itse ymmärtämään, niin silloin siirrymme vähäisemmästä suurempaan täydellisyyteen ja tämä siirtyminen tuottaa meille todellisen elämänilon.

Todellisuuden näkeminen suoraan ja avoimena ja eläminen mahdollisessa tuottavat meille siis pysyvän sisäisen rauhan ja todellisen elämänilon tämän mahdollisen tullessa omaksi syvimmäksi olemukseksemme. Se on elämämme sisältö ja suunta, josta käsin pystymme toimimaan kokonaisuuden edun puolesta sen mukaisesti mikä meidän tehtäväksemme on intuition kautta todeksi tullut.

Elämä mahdollisessa on todellista ykseyttä. ”Mahdollinen” on elämän sydän, josta kaikki elämä saa elinvoimansa, sieltä pulppuaa

kaikki. ”Mahdollinen” luo kaiken koko ajan uutena ja tuoreena, ”mahdollisen” todellisuus ja elämä syntyvät koko ajan uudestaan ja uudestaan, sillä ei ole historiaa, nykyisyyttä eikä tulevaa, se on aina uutta elämää. Vain jatkuva elämän ilmentäminen ”mahdollisesta” ”elävänä ja liikkeessä” pitää ”elämän hyrrän” pyörimässä ja pystyssä.

Yhdessä yhtenä on uusi ”painovoimakeskus”, joka antaa meille luottamuksen ja näkökyvyn todellisuuteen ja elämään mitä ”yksin erillisenä” emme voi koskaan saavuttaa, se antaa meille itseyden ja vapauden, mutta myös yhteisen ja vastuun, se antaa kokonaisen elämän. Me teemme ”mahdollisesta” mahdollista eli elävää elämää, me olemme mahdollinen elämä itse. ”Mahdollisen” taidetta on elämä itse, me olemme ”mahdollisen” taide. Mahdollinen yhdistää riippumatta etsijän tai löytäjän tiestä.

Todellisuutta luodaan koko ajan mahdollisesta – kaikki on tarinaa ja tulkintaa ilmentyneestä – niitä ei tarvitse kieltää. Jo ilmentynyt on aina kuollutta – se on jo tapahtunut – elämä on aina parhaimmillaan, kun se on syntymäisillään ja syntyy, ilmenee mahdollisesta – elämä on aina tuoretta.

Mahdollisen näkökulmasta ei ole merkitystä ”missä olet” – olet aina mahdollinen uusi ilmentymä. Elämä on jatkuvaa ilmentymistä mahdollisesta ja siksi sitä ei ”kannata” mitata/pysäyttää – elämää voi vain elää. Elämä mahdollisesta käsin on aina kokonaista ja yhtä, koska se luodaan koko ajan uudestaan – se on ”mahdollinen kokonaisuus” – kaikki erillinen on olemassa vain ”hetken” kunnes se luodaan uudestaan.

Mahdollinen on elämän omaa potentiaalia ja kun toimimme elämästä ja sen todellisesta luonteesta käsin, niin voimme

intuitiivisesti todeksi tunnetun intention avulla luoda mahdollisesta kaiken mitä ”tarvitsemme” ja mahdollinen toteuttaa tämän ”välttämättömyyden pakosta. Me olemme elämän oma tahto ja luovuus – me olemme todellisuutta luovia mahdollisuuksia – tämä uuden luominen voi nyt tapahtua myös ”yhdessä ja yhtenä” tasolla ja luoda täten ”kvanttihyppyjä”, jotka ”erilliselle minälle” eivät ole mahdollisia.

Ajatukset – vain sanoja

Oletko tullut ajatelleeksi mitä ajatuksille tapahtuu, kun ne kirjoitetaan? Päässäsi on ajatus ja sitten kirjoitat eli kopioit sen paperille. Muuttuiko se? Onko ajatus edelleen sama päässäsi ja paperilla? Kyllä se on – yksi ja sama ajatus. Mutta yksi ero niissä on. Päässäsi olevaa ajatusta pidät jotenkin tärkeämpänä ja katsot jopa velvollisuudekseen totella sitä, mutta paperilla sanat ovat vain sanoja sanojen joukossa, etkä välttämättä välitä niistä lainkaan.

Etkä yleensä usko myöskään muiden paperille kirjoittamiin ajatuksiin, ethän? Aivan, sehän olisi ihan hullua. On yhtä hullua uskoa ajatusta paperilla kuin ajatusta päässäsi tai toisen päässä tai toisen kirjoittamana – sanojahan ne ovat vain.

Olemme tottuneet siihen, että ajatus omassa päässä on jotenkin erilainen ja erityinen kuin sama ajatus toisen sanomana tai paperille kirjoitettuna. Mutta ajatukset ovat vain sanoja ja sanat ovat vain ajatuksia eikä niillä ole sen kummempaa sisältöä tai merkitystä ellet sitä niille itse anna. Sanat ja ajatukset ovat ”tyhjiä ja merkityksettömiä” jos sinä et anna niille sisältöä ja merkitystä.

”Ne, jotka tietävät, eivät puhu – ne, jotka puhuvat, eivät tiedä.” Miksi tämä zeniläinen totuus pitää paikkansa? Sanat, ja puhe niiden

saattamiseksi muiden kuultavaksi, on tietoisuuden tapa tulla tietoiseksi itsestään, peilata itseään ja nähdä itsensä sanojen ja puheen kautta. Puhe on osa "valaistumisprosessia", jossa olevaisuuden totuutta paljastetaan eli asiat joita sanat kuvaavat tulevat ymmärretyksi täydellisesti. Mutta sanat ja puhe eivät voi koskaan kuitenkaan paljastaa, ilmaista koko totuutta, paljastaa sitä mitä ne yrittävät kuvata, vaan vain sen mikä on vielä puhujalla täysin oivaltamatta, mikä ei ole tullut vielä täysin paljastetuksi. Puheella kuvataan sitä mikä ei ole vielä tullut täysin oivalletuksi. Siksi vanha kansansanonta "siitä puhe mistä puute" pitää paikkansa.

Kun kaikki on paljastettu ja oivallettu, niin sanat ja puhe lakkaavat. Sitä mikä on tullut täydellisesti paljastetuksi eli on tullut täydellisesti tietoiseksi itsestään, ei ole enää olemassa muuten kuin puhtaana tietoisuutena. Näin siksi, että lopulta kaikki käsitteet, ideat ja sanat ovat vain absoluuttisen todellisuuden päällä olevaa heijastusta, ne ovat olemassa vain muodon maailmassa, eivät absoluuttisessa todellisuudessa. Ja silloin kun pyrimme kuvaamaan absoluuttista todellisuutta, nämä kaikki nähdään lopulta tyhjiksi. Se mikä on tullut täydellisesti paljastetuksi, häviää muodon maailmasta, tulee tyhjäksi, eikä sitä mikä ei ole enää muodon maailmassa, voida muodon maailman suhteellisin käsittein, sanoin ja puhein kuvata - siksi puhe lakkaa. Jälleen kerran sanonta pitää paikkansa - "tyhjästä on paha nyhjäistä."

Vastaavasti kuin puhe, jonka sanoma on tullut oivallettua, lakkaa, niin myös tekeminen, joka on täysin "opittu", muuttuu ei-tekemiseksi eli häviää muodon maailman todellisuudesta ja siitä tulee absoluuttisen todellisuuden toimintaa. Kun puhe lakkaa, asia tiedetään ilman

tietoisien mielen tietämistä ja kun tekeminen muuttuu eitekemiseksi, niin se tapahtuu ilman tietoisien mielen ohjausta.

Sanat ja niitä ilmaiseva puhe ovat suhteellista todellisuutta ja pystyvät siksi paljastamaan vain sen mikä on vielä kirjoittajalta tai puhujalta täysin oivaltamatta, paljastamaan vain suhteellisen, vajavaisen totuuden asiasta. Sanat eivät pysty tavoittamaan absoluuttista todellisuutta, joka on sanojen takana. Vasta kun sanat ja puhe lakkaavat, on absoluuttinen todellisuus tavoitettu. Niin - ja miksi ja kenelle tietoisuus voisi puhuakaan, kun vain se on olemassa ja sisältää jo kaiken tietoisuutena.

Kaikki mitä todellisuuden syvimmästä olemuksesta - tietoisuudesta ja absoluuttisesta todellisuudesta ja sen saavuttamisesta ja oivaltamisesta - sanomme, on vain tarinaa, joka vie meitä aina kauemmaksi siitä mitä sanojen ja puheemme avulla yritämme kuvata ja kertoa, siitä mitä yritämme oivaltaa, minkä yritämme tulla itseksemme. Mitä enemmän ja hienompia sanoja, mitä enemmän ajatuksia ja tunteita ne herättävät, sitä enemmän ne synnyttävät esteitä todellisuuden syvimmän olemuksen oivaltamisellemme. Todellisuuden syvin olemus paljastuu hiljaisuudessa - silloin kun sanat ovat vaienneet, mieleemme on hiljaa ja vain tietoisuus on läsnä.

Toisaalta usein on niin, että meidän on saatava nämä tarinat itsestämme ulos, jotta voimme niistä luopua. Tietoisuutemme on tultava tietoiseksi näistä tarinoista ja nähtävä ne vain tarinoiksi. Sanat ja puhe toimivat poisoppimisen ja tyhjäksi näkemisen välineinä, joten ne eivät ole turhia, mutta emme saa harhautua luulemaan niiden itsessään paljastavan meille todellisuuden salaisuutta. Todellisuuden

salaisuus on aina sanojen, puheen, ajatusten ja tunteiden takana ja vain hiljaisuus voi sen meille paljastaa.

Sanojen, puheen ja opetuksen merkitys on siinä, että ne tuovat esille tarinoita ja asioita, jotka ovat vielä läpi näkemättä ja kohtaamatta omassa kokemuksessamme ja tietoisuudessamme. Niiden avulla voimme myös nähdä missä vaiheessa oma kokemuksemme eri asioista on - sanoja, puhetta ja opetusta ymmärtää vasta kun asian jo tietää eli on sen omassa tietoisuudessaan kohdannut ja käynyt läpi.

Oppiminen tapahtuu siis aina omassa kokemuksessa, ei varsinaisen opetuksen avulla, mutta opetuksen avulla pystymme näkemään mitä emme vielä tiedä. Todellinen työ on aina tehtävä itse. Lopulta kaikki sanoin, puheina ja opetuksin esille tuotava osoittautuu vain tarinaksi siitä mitä emme vielä ole nähnyt ”tyhjäksi” - lopulta kaikki sanat ovat vain tarinoita - ei absoluuttisesti totta.

Vain itseoppinut on oppinut - muut ovat opetettuja. Vain omakohtaisesti kohdattu ja sisäistetty tieto on todellista tietoa, muu tietous on vain tarinaa ja tulkintaa, johon uskomme mieleemme tasolla - ne ovat vain uskomuksia, eivät tosi tietoa. Ja tämä sisäistetty tietokin paljastuu lopulta aina puutteelliseksi ja vajavaiseksi tiedoksi, sillä absoluuttista tietoutta eli ymmärrystä olevaisuuden todellisesta luonteesta ei voi sanoin ”pukea” tiedoksi, jonka voisimme mieleemme avulla todeksi tunnistaa. Me olemme olevaisuuden todellinen olemus, me olemme tietoisuus ja kaiken tiedon lähde ja tämän me voimme vain ”tietää” ilman, että siihen liittyy mitään tietoa. Ainoa asia mistä voimme olla varma, on se, että me olemme olemassa - että minä olen.

Kaikki ulkoa käsin opittu on vain suhteellista pintatietoa, jolla ei ole muuta tarkoitusta kuin kuvata suhteellista muodon maailmaa ja sen eri variaatioita. Mutta jos haluamme tietää mikä on absoluuttisesti totta, tulee meidän oppia kaikki sisältä käsin eli kohtaamalla asiat omakohtaisesti suoraan ja loppuun asti, kunnes näemme minkä osan muodon maailman tarinaa, se kertoo. Absoluuttisesti todesta eivät mitkään sanat, puheet tai opetukset pysty kertomaan mitään muuta kuin ehkä antamaan pieniä vihjeitä siitä mistä siinä on kysymys.

Paradoksit eli asiantilat, jotka eivät ole totta ja mahdollisia muodon maailman suhteellisuudessa kuten esimerkiksi se, että rakkaus ja viha ovat sama asia, ei toistensa vastakohtia, paljastavat meille sen millä tasolla tietämisemme on - suhteellisella vai absoluuttisella. Kun paradoksi ei ole enää paradoksi, niin silloin näemme todellisuuden absoluuttisesta näkökulmasta.

Aika on jotain, joka luo jatkuvuuden tunnetta

Niin kauan kuin on tunne ajasta, on olemassa jokin, joka haluaa säilyä, jatkua, olla olemassa - tiedosti sen tai ei. Aikaa ei siis voi hävittää kuten ei "minääkkään", jos on vielä jotain joka edellyttää ajan tai minän olemassaoloa eli jotain joka haluaa säilyä ja jatkua. Sama koskee kuolemaa - kuolema häviää, kun ei ole enää mitään mikä haluaisi jatkua, säilyä tai olla olemassa. Aika, minä ja kuolema eivät ole mitään mitä voisi sellaisenaan hävittää - ne häviävät, kun mikään ei halua säilyä, jatkua, olla olemassa.

Voimme käsitellä näitä ajatuksia ja käsitteitä, joita nuo kaikki ovat, erikseen ja yksitellen, mutta aina tulee uusia käsitteitä, jotka sisältävät jotain mikä haluaa säilyä, jatkua ja olla olemassa - rakkaus, elämä, vapaus, tietoisuus, evoluutio - loputon lista käsitteitä. Mikään

näistä käsitteistä / ajatuksista "tyhjäksi nähtynä" ei vapauta meitä, vaan meidät vapauttaa kaikesta se, että emme halua enää säilyä, jatkua, olla olemassa. Sitä on antautuminen, nöyryys elämän edessä, kuoleman kohtaaminen.

Emme siis voi lunastaa vapautta näkemällä käsitteitä tyhjiksi tai tekemällä tekoja - toki pitkälle siltäinkin päästään - vaan kun emme halua säilyä, jatkua, olla olemassa, niin silloin vapaus koittaa. Paradoksi tietenkin on siinä, että vasta tämän jälkeen elämä alkaa ja vain se halu olla olemassa, säilyä ja jatkua häviää. Vasta kun koko tarina, jota ajatuksilla ja käsitteillä luodaan ja ylläpidetään koko ajan, nähdään vain tarinaksi riippumatta siitä mitä se sisältää, se tarina päättyy - silloin tarinan mukana menee myös kaikki mikä on kaunista, rakasta, hyvää, lohduttavaa - emme voi valita mitä häviää ja mitä ei - kaikki menee.

Ja tämä on tietenkin todella paljon vaadittu, enkä itsekään tietenkään kykene tähän tai voi olla siitä varma, että kaikki tarinat ovat loppuneet. Mutta kun hyväksyn sen, että en ehkä koskaan voi todella ja lopullisesti olla vapaa, niin silloin itse asiassa olen vapaa. Silloin en odota enää mitään, vaan hyväksyn sen mitä on - että juuri epätäydellisyyden (eli että vapaus ei ole täydellistä) hyväksyminen on täydellisyyttä. Silloin voi unelmiaankin elää todeksi - keskittyä siihen prosessiin eikä lopputulokseen, eli keskittyä elämiseen.

Kun hyväksyy kaiken itsessään ja tekemisissään - tai antaa itselleen kaiken anteeksi - hyväksyy egonsa ja kaiken - oli niitä jäljellä tai ei, niin silloin tämä hyväksyminen muodostuu täydelliseksi vapaudeksi olla mitä on. Silloin ei koskaan oletta, että on vapaa tai että ei tarvitsisi olla varuillaan omien tekemisten ja ei-tekemisten kanssa - aina pitää

olla. Tätä voisi kutsua varovaisuusperiaatteeksi - oletetaan aina, että et ole vapaa. Ja paradoksi on se, että tämä ei itse asiassa ole mitenkään vaikeaa, siinä ei luovu mistään - tällöin kaikki käsitteet ja tarinat näkee vain käsitteinä ja tarinoina, eikä niitä ihan kaikkia edes "viitsi" enää kohdata, jos eivät aiheuta suurempaa epämukavuutta - mitä ne eivät tee koska ne näkee vain tarinoina ja käsitteinä.

Tämä vaatii sitä, että on antautunut, nöyrytynyt elämän edessä - ei uskoa, vaan luottamusta elämään. Ja tämä luottamus elämään kantaa ja pitää meidät vapaina, vaikka emme siis olisikaan vielä vapaita. Voimme elää vapaina luottamuksemme ja nöyryytemme varassa ilman, että olemme lopullisesti ja täysin vapaita, mikä vain poikkeustapauksessa voi kohdallemme tulla - sen varaan ei kannata laskea.

Matkasta ja sen haasteista

Eläminen suoraan todellisuudessa on elämän oman tahdon ja luovuuden ja sitä eteenpäin vievän evolutiivisen prosessin mukana tapahtuvaa elämää. Olemme osa elämän ihmettä ja prosessia, eikä se vaadi meiltä mitään muuta kuin sen mukana olemista, elämistä ja toimimista kuten se meissä ilmenee. Tämä ei kuitenkaan tarkoita, että olisimme passiivisia "ajopuita", vaan päinvastoin - olemme aktiivisia ja elämää eteenpäin vieviä todellisuuden kanssaluojia ja siihen osallistuvia. Tämä on luonnollista, sillä olemme nyt yhtä tämän elämän ja absoluuttisen todellisuuden kanssa.

Koko prosessin voi tiivistää siis seuraavasti:

1. Tiedostamme, että evolutiivisessa vapaudessa on kysymys todellisuuden havaitsemisen kyvystä ja tarkkuudesta – ei muusta.
2. Pääsemme irti yksilöllisestä ja kulttuurisesta egostamme - havahtuminen egoon ja herääminen egosta
3. Koemme tarkkailevan tietoisuuden omana itsenämme - vapaan tietoisuuden oivaltaminen
4. Suhteellisen todellisuuden käsitteet ja "minän" käsite tyhjenevät merkityksistä - käsitteiden tyhjentäminen
5. Koemme absoluuttisen todellisuuden ja tietoisuuden itsenämme – olemme yhtä kaiken kanssa
6. Elämme suoraan todellisuudessa - elämä ilman "minua"

Kun todellisuus tulee yhdeksi, niin se tarkoittaa omassa tietoisuuden evolutiivisessa kehityksessämme tilaa, jossa todellisuuden havainnointi tapahtuu suoraan ilman erillistä minää. Näemme

todellisuuden sellaisena kuin se on ilman ajatustemme ja tunteidemme tästä todellisuudesta käsitteiden avulla luotua tulkintaa. Tämä todellisuuden suoraan näkemisen mahdollistava prosessi näyttää sisältävän siis kolme eri vaihetta.

1. Irti egosta ja vapaan tietoisuuden oivaltaminen

Kun olemme nähneet yksilöllisten ja kulttuuristen ehdollistumien olevan itsestämme erillisiä objekteja – ajatuksia ja tunteita, ja että emme ole myöskään kehomme, niin meissä on herännyt tarkkaileva tietoisuus. Olemme siirtyneet tilaan, jossa pystymme näkemään todellisuuttamme ja itseämme määrittäneet totuudet vain kehomme ja mielemme luomiksi tarinoiksi, ja koemme ja tunnemme nyt tämän tarkkailevan tietoisuuden omaksi itseksemme.

2. Käsitteiden tyhjentäminen

Myös tämä havaintoja tekevä tarkkaileva tietoisuus häviää, kun ymmärrämme suhteellisen todellisuuden muodostuvan vain käsitteistä ja uskomuksista ja olevan täten käsitteellinen ja ymmärrämme, että myös ”minä” on vain käsite käsitteiden joukossa.

3. Absoluuttisen todellisuuden tietoisuus

Tarkkailevan tietoisuuden hävitessä jäljelle jää vain todellisuus - todellisuus, josta olemme tietoisia koko ajan ja joka on kaikki mitä on. Emme tarvitse enää erillistä minää ollaksemme tietoisia todellisuudesta. Tällöin olemme yhtä tämän todellisuuden ja tietoisuuden kanssa ja ne ovat myös yhtä.

Tätä absoluuttista todellisuutta voidaan kuvata aiempiin todellisuuden havaitsemisen kokemuksiin verrattuna mm. selkeäksi, kepeäksi, rauhalliseksi, kokonaisvaltaiseksi, täydeksi, rajattomaksi, puhtaaksi valkeudeksi. Se ei vaadi mitään ollakseen olemassa, siihen ei liity merkityksiä eikä tulkintoja, vaan kaikki on vain sitä mitä on. Tietoisuutta tästä todellisuudesta ei voi tarkentaa mihinkään erityiseen subjektiin, vaan kaikki on koko ajan tietoisuudessamme ilman erillistä tarkkailijaa.

Yhdestä todellisuudesta ja tietoisuudesta nähtynä tämän kaikesta todellisuuden tulkinnasta ja erityisesti erillisestä minästä ja sen luomasta tarinasta vapaan tietoisuuden tavoittelu ja siihen liitetyt henkisyiden tavoittelut, mielen ehdollistumien purkaminen ja suhteellisen todellisuuskäsityksen lainalaisuudet tuntuvat jopa huvittavilta ja liian vakavasti otetuilta totuuksilta.

Niiden avulla syntyneet keholliset ja henkiset kokemuksemme ja oivalluksemme osoittautuvat olevan tosiuskomustemme, arvojemme ja kulttuurimme luoman alitajuisen ohjelmoinnin ja tämän ilmentymien eli ajatustemme ja tunteidemme avulla luotuja kuvia ja tulkintoja todellisuudesta samalla peittäen kaiken takana olevan ja kaiken sisältävän absoluuttisen todellisuuden.

Kun tiedostamme ja ymmärrämme että näin on, niin emme jää kiinni näihin ”matkamme” varrella ilmentyviin kokemuksiin ja oivalluksiin. Ne kaikki ovat vain absoluuttisen todellisuuden päällä olevaa alitajuisen ohjelmoinnin ja mielen avulla luotua todellisuutta, ja tämän ymmärrettyämme voimme päästä tilaan, jossa näemme todellisuuden suoraan. Tällöin voimme toimia maailmassa ja toisten ihmisten kanssa vuorovaikutuksessa kuten ennenkin, mutta nyt

ymmärtäen todellisuuden ja sen havaitsemisen todellisen luonteen ja merkityksen. Olemme vapaita olemaan, elämään ja toimimaan ilman suhteellisen todellisuuskäsityksen, mielemme yksilöllisten ja kulttuuristen ehdollistumien ja erillisen minän vääristävää vaikutusta – pystymme elämään elämämme suoraan todellisuudessa.

Pitääkö matka tehdä?

Kun puhumme matkasta ja matkanteosta, niin tarkoitamme, sillä sitä aikaa, jonka vietämme ennen ”heräämistä uuteen todellisuuteen” ja jonka aikana me perehdymme ja tutustumme siihen mistä ”heräämisessä” on kysymys – aikaa jonka olemme etsijöitä.

Monesti sanomme, ettei matkaa pitäisi tehdä, mutta voimmeko me herätä uuteen todellisuuteen ilman sitä edeltävää matkaa – poikkeuksia toki on, mutta yleensä emme. Miksi siis sanomme, että matkaa ei pidä tehdä tai sitä ei tarvita? Sanommeko näin sen vuoksi, että pelkäämme siirtävämme omaa heräämistämme eteenpäin? Vai siksi että meille on sanottu, ettei matkanteosta ole hyötyä heräämiseen? Vai pyrimmekö kieltämällä matkanteon päästä suoraan heräämiseen? Onko matkanteko siis este heräämiselle, edellytys heräämiselle vai tekosyy välttää heräämistämme? Sanoisin, että kyllä – kaikkea tuota matkanteko on.

Miten siis matkaan ja sen tekemiseen pitäisi suhtautua? Näkisin, että ensinnäkin matka on lähes poikkeuksetta vaihe, joka edeltää heräämistämme ja siinä mielessä me tulemme sen joka tapauksessa käymään, halusimmepa sitä tai emme. Siksi sitä ei tarvitse eikä kannata kieltää. Toisaalta se, muodostuuko matka esteeksi vai edellytykseksi, riippuu siitä, miten tuon matkamme teemme. Kun ymmärrämme, että herääminen tapahtuu tietoisien mielemme ja

minämme tuolla puolen olevassa absoluuttisessa todellisuudessa josta emme omassa subjektiivisessa ja suhteellisessa todellisuudessamme voi tietää oikein mitään, niin silloin ymmärrämme, että se mitä matkamme aikana teemme, ei suoranaisesti vaikuta tähän absoluuttiseen todellisuuteen, jossa herääminen tapahtuu. Mutta se mitä teemme matkamme aikana, vaikuttaa kyllä suhteelliseen todellisuuteemme ja luo onnistuessaan tarvittavan tahdon ja voiman luopua mielemme ja minämme illuusiosta. Siksi matkanteko on monesti tarpeellista. Jos nimittäin luovomme matkasta ja pyrimme suoraan heräämiseen, niin monesti kyllästymme ”odottamiseen” ja unohtamme sen mitä olimme tekemässä ja miksi. Toisaalta jos käytämme matkaa tekosyynä siirtää heräämistämme eli sen kohtaamista, että minämme on illuusio eikä sitä oikeasti ole todellisuudessa olemassa, niin silloin matkanteko on este. Mutta silloinkin kyse on vain siitä, että pelkäämme kohdata minämme illusion. Ja jos matkanteko voi tätä pelkoamme lieventää ja kerätä meille rohkeutta kohdata omat ”mörkömme”, niin se on hyödyllistä tehdä.

Miten siis matkantekoon tulisi suhtautua? Mielestäni matkanteko sinänsä ei ole se kysymys, johon meidän tulisi keskittyä, vaan herääminen. Meidän tulee olla mahdollisimman avoimia ja rehellisiä itsellemme ja uskaltaa kohdata omat pelkomme ja niiden syyt sekä nähdä näiden ehdollistumiemme todellinen luonne kiellettyinä ja tukahdutettuina tunteina ja kokemuksina, jotka pitää kohdata ”silmästä silmään”. Meidän ei tarvitse tehdä niille mitään, mutta meidän tulee kohdata ne avoimesti ja rehellisesti ja antaa niihin sitoutuneen energian ja vaikutusvallan laantua omia aikojaan. Tämä on sitä oikeaa matkantekoa mutta ei monesti kovinkaan mukavaa.

Mutta tätäkään oman minämme kohtaamisen matkaa ei pidä käydä itsetarkoituksena, vaan nähdä se valmistautumisena heräämiseen, joka sitten tapahtuu omia aikojaan ja omien lainalaisuuksiensa mukaisesti, joista meillä ei ole tietoa eikä tarvitse olla.

Matkamme on ollut onnistunut ja tarpeellinen, jos se on antanut meille rohkeuden ja voiman kohdata oma itsemme ja olemme pystyneet tekemään matkan pitämällä kuitenkin kirkkaana tietoisuudessamme, että on vain yksi tavoite. Ja se tavoite on minämme näkeminen illuusiona ja tarpeettomana elämiselle, olemiselle ja toimimiselle todellisuudessa.

Matka on tehtävä, jos matka on tehtävä - vaikka se sitten jälkikäteen osoittautuisikin vain tekosyyksi välttää minän illuusion kohtaaminen. Olennaista ei ole se mitä teet ennen heräämistä vaan se mitä teet heräämisen jälkeen.

Etsijän matka on sitä kun on jo kotona, mutta haluaa kuitenkin tehdä matkan kotiin. No jos matka on tehtävä, niin etuovesta ulos, kulje 100 m, mene pysäkillä, mene linja-autolla keskustaan, pyöri siellä muutama hetki, mene pysäkillä, tule linja-autolla takaisin, kulje 100 m samaa tietä kuin lähtiessäsi, avaa etuovi ja käy sisään. Holaa ja nyt olet kotona. Jos tuon matkan haluaa kulkea, niin sen voi kulkea, mutta lopputulos on aina sama – olet jo kotona – sinä olet jo vapaa ja puhdas tietoisuus missä kaikki on ja tapahtuu.

Jokainen meistä tulee ennen vapautumistaan mielestä käymään lyhyen tai pitkän matkan läpi ja joko tiedostaen tai tiedostamatta, mutta se että johtaako jokin mitä olemme tehneet, tulleet tietämään tai oppimaan mielestä ja siellä olevista ajatuksista ja tunteista vapautumiseen, ei ole mitenkään selvää. Eikä varsinkaan se, että

mitkä tekemisistä ja oppimisista ovat siinä olleet merkittäviä tai eivät ole olleet merkittäviä. Myöskään se ei ole selvää, että onko matkan teosta haittaa vapautumiselle.

Se, että vapautumisia tapahtuu ja tapahtuu hyvin erilaisille ihmisille ja hyvin erilaisissa elämäntilanteissa ja maailmankuvissa, tukisi sitä ajatusta, että ihminen on valmis vapautumiseen, kun on siihen valmis. Vapautuminen on absoluuttisen todellisuuden ja tietoisuuden tapahtuma, joten se ei ole lineaarinen, syy-seuraussuhteen mukainen eikä suhteellinen, vaan jotakin mikä tapahtuu oman absoluuttisen logiikkansa mukaisesti, kun tapahtuu - riippumatta mitä suhteellisessa maailmassa ja todellisuudessa on tapahtunut tai ollut tapahtumatta.

Ja koska näin on, niin voimme keskittyä "matkantekoon" tai suoraan "alkulähteeseen". Ja koska emme tiedä kumpi "tie" on oikea vai eikö kumpikaan, niin paras tapa meille kaikille on olla aina avoin vapautumisen mahdollisuudelle, milloin vain ja missä vaan ja varsinkin olla myös varautunut siihen, ettei se koskaan tapahdu (tämä on erityisen tärkeää). Olennaista ei ole se mitä opimme ja kummalla tavalla, vaan se, että läsnäolomme oppimisessa kumpuaa aina siitä tilasta ja tasosta ja "viattomuudesta ja rehellisyydestä" jossa juuri nyt olemme - olemme läsnä elämälle ja sen ihmeelle meissä itsessämme.

Puhumme paljon siitä, että meidän tulisi herätä mieleemme luomasta "unimaailmasta" ja nähdä, että se on juuri sitä – unta todellisuudesta, mutta ei itse todellisuus. Mutta miksi meidän tulisi herätä ja mihin me heräämme? Ensinnäkin kysymys on evolutiivisesta ja luonnollisesta kehityksestä, joka lopulta postmodernin

maailmankuvamme jälkeen johtaa tilanteeseen, jossa herääme automaattisesti. Näin tapahtuu, mikäli emme itse aseta sille esteitä ja vastusta sitä. Mikäli pystymme elämään tässä ja nyt, eli läsnäolossa emmekä mielessämme, niin tämä tapahtuu varmasti. Mutta jos vastustamme tätä luonnollista kehitystä, niin se tuottaa meille kärsimystä ja elämämme ei ole enää tyydyttävää ja voi johtaa jopa ahdistukseen ja vakavaankin masennukseen. Näin ollen voisimme sanoa, että meidän pitäisi herätä siksi, että pystyisimme poistamaan elämästämme kärsimyksen.

Toisaalta, ei henkilökohtainen syy, on se, että nykyinen elämäntapamme modernissa ja postmodernissa maailmankuvassamme aiheuttaa koko ihmiskunnalle ja maapallomme ekologiselle kestävyydelle haasteita, joihin on pian pystyttävä vastaamaan. Ja näihin haasteisiin vastaaminen ei onnistu, mikäli olemme edelleen yhden mahdollisen maailman ja mielemme vankina. Meidän tulee nähdä, että nykyinen maailmantila ja elämäntapamme eivät ole ainoa mahdollinen ja että ne ovat tulosta siitä, että olemme mielemme luoman ”unimaailman” vankina, emmekä näe todellisuutta riittävän selkeästi. Ja vaikka näkisimmekin aikamme haasteet edessämme, emme ole kykeneviä toimintaan, koska oma henkilökohtainen tyytymättömyytemme ja ahdistuneisuutemme estää meitä toimimasta. Omasta itsestämme huolehtiminen vie kaiken energiamme ja huomiomme ja näin maailman ongelmat jäävät todellisuutemme ja siten myös toimintamme ulkopuolelle.

Eli meidän kannattaisi herätä omasta syystämme – poistaaksemme kärsimyksen elämästämme. Se ei monesti kuitenkaan ole riittävä syy luopumisellemme mielemme luomasta ”unimaailmasta”, joka elää

menneisyytemme peloista ja tulevaisuuden haaveista, joita yritämme poistaa ja toteuttaa. Tarvitsemme myös suuremman motiivin eli aikamme haasteiden ratkaisemisen. Tarvitsemme molemmat syyt.

Mihin sitten heräämme? Me heräämme todellisuuteen. Me heräämme yksilöllisten ja kulttuuristen kiinnikkeidemme pakkopaidasta näkemään, että todellinen itsemme ei ole näistä kiinnikkeistä riippuvainen, vaan näistä riippumaton ja vapaa tietoisuus. Heräämme näkemään oman vallitsevan todellisuutemme ja vallitsevan maailmantilan sellaisena kuin ne ovat. Pystymme tietoisuudesta käsin hyväksymään ne sellaisina kuin ne ovat ja toimimaan niiden hyväksi siten, että aikamme ja elämämme haasteet tulevat ratkaistuksi. Meistä tulee aktiivisia oman elämämme ja uuden paremman maailman puolesta toimivia vapaita toimijoita. Ja tämä on juuri sitä mitä me postmodernissa maailmankuvassamme ja maailmamme haasteiden ratkaisemiseksi tarvitsemme. Meidän tulee herätä todellisuuteen ja tietoisuuteen, koska me itse että maailmamme tarvitsee ja ansaitsee sen.

Ketkä tarvitsevat tukea matkalleen?

Tarvitsevatko tukea matkalleen ne, jotka ovat kuulleet sisimmässään vielä hennon kaipauksen johonkin mitä eivät pysty vielä ymmärtämään tai selittämään itselleen mistä on kysymys? Vai tarvitsevatko tukea ne, jotka ovat jo päätöksensä tehneet, ovat valmiita lopettamaan matkansa ja valmiita antautumaan sille kutsulle uuteen todellisuuteen, joka kaipauksesta matkan aikana on syntynyt?

Tarvitsevatko tukea ne, jotka ovat vielä erillisen minänsä ja mielensä lumoissa ja peloissa, tuntevat ehkä elämänsä tyhjäksi ja merkityksettömäksi, mutta eivät vielä tiedä, että näin ei tarvitse olla ja että ratkaisu on olemassa? Vai tarvitsevatko tukea ne, jotka tietävät jo mihin ovat menossa ja sen ettei siitä oikeasti voi mitään tietää, mutta ovat kuitenkin valmiita hyppäämään tuntemattomaan ja hylkäämään kaiken sen mikä aiemmin on ollut omaa ja omaa todellisuutta?

Tarvitsevatko tukea ne, jotka luulevat olevansa yksin, kokevat olemassaolon ahdistusta ja kärsivät tavalla jota muut heidän mielestään ei voi ymmärtää? Vai tarvitsevatko tukea ne, jotka jo tietävät, että olemme kaikki yhtä ja samaa tietoisuutta ja elämää ja ettei siinä ole mitään sellaista mitä me kaikki emme sisällämme jo tietäisi?

Tiedämme, että herääminen uuteen todellisuuteen ja uuteen elävään yhteyteen kaiken sen kanssa mitä on, tapahtuu kun on sen aika ja että se tapahtuu omalla tavallaan meille jokaiselle. Tiedämme että se on mahdollista, mutta emme tiedä tapahtuuko se, milloin se tapahtuu ja miksi se tapahtuu.

Me olemme jo yhtä ja vain hetken oivallus erottaa meidät toisistamme. Voimmeko siis tietää, kuka on valmis ja kuka tarvitsee tukea matkalleen?

Kuka voi vapautua - voiko 3-vuotias, 10-vuotias, 50-vuotias herätä uuteen todellisuuteen? Kysymys on siinä mielessä harhaanjohtava koska me kaikki olemme aina olleet ja tulemme aina olemaan se tietoisuus missä kaikki on ja tapahtuu. Kysymys ei ole jostain mitä voisimme saavuttaa tai tehdä, koska tämä tietoisuus on se mitä me

oikeasti olemme - me olemme kaikesta koko ajan tietoisia tavalla tai toisella. Kysymys on tämän totuuden oivaltamisesta ja englanninkielen sanat "recognize" ja "remember" kuvaavat tätä hyvin. Kysymys on uudelleen tunnistamisesta / tajuamisesta, uudelleen muistamisesta / tulemisesta uudestaan tietoisuuden "jäseneksi" - tulemista tietoisesti jälleen siksi todelliseksi itseksemme, jota olemme aina olleet.

Eli tietoisuus omana todellisena olemuksenamme on pysyvä fakta, mutta tämän faktan uudelleen ymmärtäminen on se mistä vapautumisessa tai heräämisessä on kysymys. Riippumatta iästä me olemme tietoisuus mutta se miten tämän ymmärrämme ja pystymme sitten tulkitsemaan muodon maailmassa, on se mikä erottaa heränneen ei-heränneestä. Toinen tietää ja toinen ei tiedä. Me voimme missä iässä tahansa ymmärtää / tajuta / tuntea olevamme oma itsemme tietoisuutena, mutta monesti vasta aikuisiässä me pystymme tämän myös muodon ja mielen maailmassa tulkitsemaan ja näin saattamaan näkyväksi niin itsellemme kuin toisillekin. Ja tässä tarvitsemme monesti sen tunnistamista itsessämme mikä ei ole vapaata ja tietoisista (ego, mieli). Mutta onko sekään edellytys, niin jäänee arvoitukseksi. Tietoisuus on meissä kaikissa - sen ymmärrys ja tietäminen vaihtelevat.

Meidän tulee valita elämä ja vapaus sen ilmentymänä – valita se mikä on kaikesta vapaa, mutta kaikesta tietoinen – valita se mikä jää jäljelle kun kaikki tietoisuuden kentässä olevat ajatukset, tunteet, aistihavainnot, ideat yms. on vain todellisuuden tulkinnaksi havaittu. Valinnassa on kysymys siitä, että valitsee tämän kaiken takana olevan puhtaan tietoisuuden – se, että kentässä on vielä paljon tavaraa ja tulee aina olemaan, ei vaikuta tähän valintaan – se on puhdas päätös

olla se mitä on aina ollut. Yksinkertaista ja helppoa sinulle – mielen luomalle ”virtuaaliminälle” mahdotonta – siksi sieltä sitä päätöstä ei voi eikä kannata hakea. Valita se mikä on aina ja ainoastaan totta.

Kaipaus – tahto tulla yhdeksi

Tietoisuus, joka on syntymälahjamme ja on meissä, tahtoo tulla yhdeksi todellisuuden kanssa, tulla täydellisesti tietoiseksi todellisuudesta, tulla yhdeksi todellisuuden kanssa, jonka se itse on luonut. Ja koska tämä tietoisuus on meissä, me olemme tämä tietoisuus, niin meissä herää kaipaus tähän samaan ykseyteen ja tämä kaipaus puolestaan luo tunteen ”minästä”, joka siis kaipaa todellisuuden ja tietoisuuden ykseyteen. Ja kun näin tapahtuu, niin todellisuus ja tietoisuus meissä sulautuvat yhteen – tulevat yhdeksi.

Voimme kutsua tätä uutta ”yhtä” tietoisuudeksi, todellisuudeksi, vapaudeksi, todelliseksi minäksi, jumaluudeksi tai ykseydeksi – olennaista on se, että ”minä”, joka tarkkaili tietoisuuden kentässä olevaa todellisuutta, jossa kaikki on ja tapahtuu, on hävinnyt. Silloin kaikki on yhtä lailla sisäistä ja ulkoista – rajaa ei enää ole. Absoluuttisen ja suhteellisen todellisuuden dualismi on päättynyt, joten tarkkailevaa tietoisuuttakaan ei enää tarvita.

Kun löydämme itsemme sulautuneena yhteen todellisuuteen, niin tämä ykseys hävittää vapauden ja minän, jotka ovat olleet tarkkailevan tietoisuuden vaiheemme todellisuutta sekä kaipauksen, joka on saanut täyttymyksensä. Emme siis lopulta voi koskaan löytää kaipaamaamme todellista ”minää tai vapautta”, mutta voimme tulla yhdeksi todellisuuden kanssa, joka on kaikki mitä on.

Elämä alkaa kuolemasta - ei suinkaan pääty siihen. Elää ja kuolla tai kuolla ja elää - siinä on todelliset valintamme. Kuolemassa

erillisyytemme kohtaa lopullisen tuomion ja vapauttaa meidät kaikesta mitä on ollut tai ei ole ollut. Kuolemassa kuolemme itsellemme - mielemme luomalle minäkuvallemme - ja synnymme todelliselle elämälle, todelliselle itseydelle, jossa kuolema ja minä ovat enää vain mielen luomia käsitteitä ja nekin tyhjiksi havaittu.

Mieli tietää olevansa kuolevainen ja siksi pelkää kuolemaa. Uuden elämän vapaudesta löytänyt ei voisi olla vähempää kiinnostunut kuolemasta - vapaa on elämässä kiinni ja lujasti. Vapaa on elämä itse. Eläköön elämä.

Elävä yhteys todellisuuteen on sitä, että näemme, olemme, elämme ja toimimme elämässä - joka on yhtä – yhtenä ja kokonaisena. Elämme siten, että syntyy elävä arjessa toteutuva yhteys omaan todelliseen itseYTEemme, kanssaihmissiimme ja elämään koko sen rikkautessaan ja moninaisuudessaan. Olemme sitä mitä näemme ja olemme – olemme sitä, miten elämme ja toimimme – olemme elämä tässä hetkessä sellaisena kuin se on.

Emme ole enää erillisiä – näemme elämän avautuvana tietoiseksi ja yhdeksi tulemisen virtana ja energiana, olemme osa elämän omaa tahtoa ja luovuutta. Elämme siitä mitä on ja toimimme aina tästä todellisuudesta käsin yhdessä ja yhtenä. Elämme yhtä todellisuutta eläväksi kokonaisvaltaisesti – mitään siinä unohtaen tai välttämällä. Olemme elävä yhteys siihen mitä on – me olemme se mitä on.

Päätä etsintäsi nyt – ja löydä todellisuus

Moni meistä on etsinyt elämän salaisuutta, elämälleen korkeampaa merkitystä ja tarkoitusta tai helpotusta elämisen vaikeuteen ja olemisen tyhjyyteen. Monet meistä ovat etsineet vuosia, jopa

vuosikymmeniä. Olemme ehkä saneet henkisiä kokemuksia ja pilkahduksia todellisuudesta, joka on vapaa kaikesta, mutta aina kuitenkin olemme palanneet siihen todellisuuteen, josta etsintämme aloitimme.

Olemme etsineet ratkaisua ulkoisesta elämästämme ja mieleemme avulla pyrkineet hallitsemaan elämäämme ja toteuttamaan unelmiamme. Olemme usein etsineet ratkaisua myös uskonnoista ja henkisistä opeista ja opetuksista tai viime aikoina henkisyiden elämysmarkkinoille tulleilta lukuisilta kursseilta. Olemme viehättyneet niiden tarjoamiin helppojen ratkaisujen lupauksiin ja meistä on ehkä tullut huomaamattamme henkisten elämysten etsijöitä ja alkuperäinen tarkoitus on jäänyt unohduksiin. Emme ole kuitenkaan löytäneet sitä mitä olemme etsineet – rauhaa sisällemme ja merkitystä elämällemme.

Näin olemme etsineet vuosia ja vuosikymmeniä, kunnes oivallamme ikaikaisen totuuden – ratkaisu on meissä itsessämme ja ainoa este ratkaisun löytämiselle on se, että olemme keskittyneet etsimiseen emmekä löytämiseen. Salaisuus on se, että *”meidän tulee keskittyä vain ja ainoastaan näkemään erillisen minämme luoman keinotodellisuuden lävitse todellisuuteen eikä siihen mikä meitä estää tätä näkemästä.”*

Sen olemme myös oivaltaneet, että se mitä löydämme, on meille kaikille yksi ja sama todellisuus, joka on erillisen minämme ja sen luomien ehdollistumiemme takana – todellisuus jossa olemme tietoisia ja vapaita kaikesta, emmekä tarvitse erillistä minää sitä kokemaan tai näkemään.

Emme voi ratkaista ongelmiamme samalla tietoisuuden tasolla jolla ne ovat syntyneet (Einstein). Meidän tulee ymmärtää, että emme voi ratkaista ongelmiamme ja aikamme haasteita ehdollistuneen mielemme ja sen luoman erillisen ja erityisen minäkuvan avulla - meidän tulee ymmärtää, että ratkaisu on meissä itsessämme oleva tietoisuus, joka on todellinen itseytemme.

Ratkaisu on luottamuksessamme elämään ja tietoisuuteen todellisena itsenämme

Meidän tulee luottaa elämään, sitä eteenpäin vievään evoluutioon ja vapauteen, jonka löydämme mielemme takaa ja joka paljastaa todellisen itseytemme - meidän tulee ymmärtää mitä mielemme luomat yksilölliset ja kulttuuriset ehdollistumat ovat ja miksi ja miten ne luovat suhteellisen todellisuuden ja ongelmamme – meidän tulee luopua erillisestä minästämmme.

Antaudumme todelliselle itseydellemme

Olemme valmiit antautumaan elämälle ja tietoisuudelle itselleen todellisena itseytenämme - antaudumme elämän omalle tahdolle ja luovuudelle ja annamme niiden tulla elämämme tahdoksi ja luovuudeksi - annamme itsellemme ja kaikille muille anteeksi mielemme aiheuttamat ongelmat.

Elämme kokonaisvaltaisesti yhtä todellisuutta ja elämää

Toimimme elämässämme vapaudesta ja läsnäolosta käsin - olemme jatkuvasti valppaita, avoimia mahdolliselle ja läsnä elämälle - elämme elämäämme ”yhtenä todellisuutena” kokonaisvaltaisesti ja täytenä – näemme, olemme, elämme ja toimimme todellisesta itseystämme käsin.

Elämme tässä ja nyt joka päivä

Elämme todellista itseyyttämme todeksi elämässämme joka päivä tässä ja nyt ja viemme tätä sanomaa omalla esimerkillämme myös muille mielensä kanssa kamppaileville.

Elämä tapahtuu

Elämä tapahtuu, se ei tarvitse erillistä minää tapahtuakseen – eikä ole koskaan tarvinnut. Elämä on, kuten se on aina ollut – vain me olemme irrottaneet itsemme elämästä luomalla erillisen minän sitä tulkitsemaan.

Näkeminen tapahtuu, oleminen tapahtuu, tekeminen tapahtuu, eläminen tapahtuu – ei tarvita erillistä näkijää, olijaa, tekijää tai eläjää. Meidän tulee paljastaa minän illuusio näkijänä, olijana, tekijänä ja eläjänä elämän tapahtumiselle tarpeettomaksi elämän tulkitusjaksi.

Kaikki tapahtuu elämässä ja elämää varten – ei ole erillistä minää eikä erillistä ”henkimaailmaa”, jossa voisimme elää todellista elämää. Me heräämme erillisen minän unestamme elämään, jossa kaikki tapahtuu elämän ja evoluution omien lakien mukaisesti.

Elämä on ja annetaan sen olla - ollaan kiinni elämässä eikä sitä tulkitsevassa erillisessä minässä. Se riittää mikä on totta. Kun kaikki mielen kerrokset, tulkinnat ja merkitykset ovat katoavaisiksi ja eitosiksi havaittu, niin jäljelle jää se mikä vain on totta – puhdas tietoisuus. Ja se, mikä vain on totta, riittää koko elämämme perustaksi ja sen kokemisen täyteydeksi, koska se on kaikki mitä oikeasti on. Se on täyteyttä tyhjyydessä – se on rauhaa, rakkautta ja iloa ilman syytä – me olemme sekä tyhjyys että täyteys. Ja tästä täyteydestä, jossa on jo kaikki ja jossa kaikki on aina hyvin, herää elämän oma tahto ja luovuus tavalla, jonka vain elämä itse voi taitaa – todellisena elämisen ilona.

Kun löydät itsesi sieltä mikä vain on totta, olet kotona tavalla joka tuottaa täyden luottamuksen ja myös rohkeuden elää elämää myös muodon maailmassa täytenä ja totena - elää elämää suoraan alkulähteestä ammentaen.

Vapaan tietoisuuden oivallus omana todellisena itsenämme antaa meille pysyvän sisäisen RAUHAN. Rauhan, joka on kaikesta vapaata ja kaikesta tietoista vapaata tietoisuutta. Se on kaiken olevaisuuden eli "mitä on ja tapahtuu" kenttä - siinä ei ole mitään ja kaikki. Tästä rauhasta nousee RAKKAUS elämään ja kaikkeuden ykseyden ja osallisuuden kokemiseen. Rakkaus on tietoisuuden välitöntä kokemista – se on mitä olemme. Tästä rauhasta nousee myös ILO, joka on elämän oman tahdon ja luovuuden ilmentämisen kokemista. Ilo on tietoisuuden välitöntä kokemista – se on luonnollisen luovuutemme kokemista. Näin tyhjyydestä, jota rauha ilmentää, syntyy täyteys eli elämän rakkaus ja luovuuden ilo.

Rauhasta, rakkaudesta ja ilosta kumpuaa kaikki tietoinen ja vapaa toiminta muodon maailmassa, jota voimme kutsua VAPAUDEKSI. Tämä vapaus toteutuu arjessa ja käytännössä – se on elämän elämistä vapaana mielen luomista illuusioista – elämää jonka perustana on rauha ja sen välittömänä kokemisena rakkaus ja ilo.

Elämää ammennettuna suoraan alkulähteestä

Raaka elämä on elämän välitöntä ja suoraa kokemista kehollamme ja tietoisuudellamme ilman tunteiden tulkinnan ja ajatusten selostuksen luomaa tarinaa ja keinotodellisuutta. Raaka elämä tapahtuu aina nyt - tulkittu tarinan luoma keinoelämä on aina "myöhässä" – se on aina historiaa. Raaka elämä ammentaa kaiken alkulähteestä kumpuavasta tietoisuudesta ja sitä ilmentävät pysyvät

sisäinen rauha, elämän rakkaus ja luovuuden ilo. Nämä kolme ovat muodoksi tullessa maailmassa toimimisen peruskallio ja vapauden tekojen motiivi ja motivaatio.

Aistit, tunteet ja ajatukset ovat siis todellisuuden ja sen kokemisen tulkkeja – eivät itse todellisuus. Vapaina tulkinnasta voimme elää todellisuuden suoraan, emmekä siksi tarvitse aistien, tunteiden tai ajatusten luomaa tulkintaa tätä välitöntä kokemista tulkitsemaan. Raaka elämä on elämää välittömästi ja suoraan puhtaan kehollisuuden, kokemisen ja luomisen kautta koettuna - suoraan alkulähteestä, yhteyttä ja ykseyttä kaiken ja kaikkien kanssa, ilmentäen. Se on elämää, joka tarvitsee toisen tullakseen yhdeksi – kokeakseen elämän yhtenä, jakamattomana ja yhteisenä tietoisuutena. Se on elämää, jossa sinä olet rauha, rakkaus ja ilo – elämä itse – yhdessä ja yhtenä toisten vapaiden kanssa.

Vapaa, ”ykseyden” löytänyt henkilö, voi rakastaa vain toista ”ykseyden” löytänyttä henkilöä, koska hänelle ei ole enää ”toista”. Ja kun ei ole ”toista”, niin vapaa, ykseyden kautta koettu rakkaus, on aina rakkautta todellista omaa itseänsä kohtaan ja samalla rakkautta kaikkea ja kaikkia kohtaan. Ja tämä oma todellinen itse on kaikille ”ykseyden” löytäneille henkilöille yhteinen ja jakamaton ”yksi” tietoisuus.

Haluatko elää ajatusten ja tunteiden luoman tarinan kautta tulkittua elämää ja todellisuutta vai elää suoraan alkulähteestä kumpuavaa elämää ja todellisuutta sellaisena kuin elämä oikeasti on? Mielelle ei mikään riitä – vapaudessa kaikki on aina hyvin.

Molemmat ovat mahdollisia – valinta on sinun.

Elämää ei voi harjoittaa

Elämää ei voi harjoittaa – sitä voi vain elää. Mutta elävää yhteyttä todellisuuden syvimpään olemukseen eli tietoisuuteen ja sieltä kumpuavaan mahdollisen näkökulmaan, evolutiiviseen maailmankuvaamme ja kulttuuriin sekä vapaan ihmisyyden ja kestäväen maailman visioomme tulee meidän harjoittaa. Ja vaikka itse tietoisuuden oivalluksemme on täydellinen, ei manifestoitunut elämämme koskaan ole täydellinen eläessämme tätä sisäisen rauhan ja elämänilon tuottamaa oivallustamme käytäntöön.

Tarvitsemme jatkuvaa elävän yhteyden harjoittamista, jotta elämämme olisi täyttä vapauden ja tietoisuuden manifestaatiota. Vaikka syvin olemuksemme eli sisäinen rauha ja elämänilomme antavatkin meille täydellisen luottamuksen ja rohkeuden elämäämme, niin elämä pitää kuitenkin vielä elää ja kohdata sen tuomat arjen haasteet. Meidän tulee elää elämä kokonaiseksi ja yhdeksi ja tässä tarvitsemme jatkuvaa tukea ja rohkaisua. Siksi tarvitsemme jatkuvaa ”totuutemme” harjoittamista elävän yhteyden varmistamiseksi. Vaikka olemme aina perillä, emme ole koskaan perillä.

Elämää ei voi pysäyttää – se tapahtuu koko ajan, on liikkeessä koko ajan. ”Minä” on pyrkimystä pysäyttää elämä, jotta sitä voisi elää, jotta sitä voisi elää ”omassa tahdissaan”. Mutta juuri silloin elämä karkaa käsistämme ja elämme vain elämästä otetussa näytteessä eli historiassa.

Elämää ei voi muuta kuin elää – tulkinta, tarinat, ajatukset, tunteet, aistimukset – ne kaikki ovat totta, mutta vain ”kuvia” elämästä. Kun ymmärrämme tämän, niin voimme nauttia kaikista tulkinnoista,

tarinoista, ajatuksista, tunteista ja aistimuksista täysillä, mutta emme ehdollistu enää niihin ja tee niistä “minän kuvaa”. Elämä tapahtuu todellisuudessa, ei minän luomassa kuvassa elämästä.

Antakaamme elämän virrata vapaasti ja nauttikaamme siitä täysillä silloin kun se tapahtuu. Elämä on tarinoista koottu.

- Uskonto on tarina henkisydestä, sen etsimisestä ja löytämisestä – elämästä uskossa, armossa ja lähimmäisenrakkaudessa.
- Tiede on tarina objektiivisesta fyysisestä todellisuudesta, sen paljastamisesta ja totuudesta – todellisuudesta tiedossa, taidossa ja viisaudessa.
- Humanismi on tarina ihmisyydestä, sen hyvydestä ja kunnioittamisesta - ihmisyydestä elettyinä, koettuna ja haluttuna.
- Ekologia on tarina luonnosta, sen monimuotoisuudesta ja rikkaudesta – luonnosta resurssina, ympäristönä ja elävänä.
- Elämä on tarina tarinoista, niiden kokemisesta ja todeksi elämisestä – elämästä arjessa, menneessä ja tulevassa.
- Vapaus on tarina ilman tarinoita olemisesta ja elämisestä – vapaudesta avoimena, mahdollisena ja nyt.
- Todellisuus on elämää paljastetuissa tarinoissa.

Todellisuus on todellisuutta vapauden, elämän ja kaikkien tarinoiden tuolla puolen. Todellisuutta ei voi määritellä, kuvata, saattaa tarinaksi ilman, että todellisuus menetetään. Todellisuus antaa kaikille tarinoille mahdollisuuden elää, mutta vain tarinoina -todellisuutta voi elää vain suoraan, sellaisena kuin se on ja ilmenee. Todellisuus on elämän potentiaalinen ilmentäminen aina ja koko ajan ilman erillistä merkitystä, tarkoitusta ja minää. Todellisuus on elämämme merkitys

ja tarkoitus itsessään – tarinasta ja sille antamastamme nimestä riippumatta. Todellisuus on elämää todellisuudessa.